

Δημήτρης Φούτσιας

μαδέρα σως

2019

Ο Δημήτρης Φούτσιας ζει και εργάζεται ως σκηνοθέτης, ηθοποιός στην Αθήνα. Την χρονική περίοδο, 2014 - 2016 σκηνοθέτησε και παρουσίασε το θεατρικό του έργο, «Ρηγκολιός, το ταξίδι μιας ρίγας» σε διάφορες θεατρικές σκηνές της αθήνας, (Επί Κολωνό, Παραμυθίας, κλπ.). Έγινε δεκτός και συμμετείχε στο 1^ο στούντιο συγγραφής του Εθνικού Θεάτρου, στα εργαστήρια θεατρικής γραφής του ΚΕΣ του Χάρβαρντ και ποίησης του ιδρύματος Σινόπουλος. Επίσης έχει σπουδάσει τηλεπληροφορική και εργαστεί στον χώρο του web design.

Τηλέφωνο: 6982348817

E-mail: dfouts@gmail.com

FB: Dimitris Foutsias

www.foutsias.gr

Ηλεκτρονική έκδοση, Copyright © [Δημήτρης Φούτσιας, Αθήνα, 2019]

Το παρόν έργο προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του δημιουργού κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Το παρόν έργο μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα μονάχα από αυτήν την σελίδα. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, υποχρεούται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τον συγγραφέα.

Το παρόν έργο γράφτηκε, κατά την διάρκεια του εργαστηρίου θεατρικής γραφής του Θανάση Τριαρίδη, με θέμα τον εγκλεισμό - εγκλωβισμό.

Φωτογραφία εξωφύλλου: <https://www.pexels.com/photo/black-wooden-boat-47059/>

*«Κι αν τον ήλιο ποτέ δεν θελήσαμε ήταν γιατί μάθαμε την λάσπη για ήλιο... Μα ο νους
πέρα ταξιδεύει τρέχει και δεν γνωρίζει σύνορα σταθμούς, μα μονάχα η φαντασία σπάει
ό,τι μας κρατάει δέσμονες νεκρούς.»*

ενός ποιητή

Περίληψη

Ο κατακλυσμός έχει επέλθει. Ο Ξαβιέ, ένας έφηβος, μεγαλώνει μες στην κιβωτό χωρίς να έχει βγει ποτέ του έξω, έχοντας για κηδεμόνα του τον Έντουαρντ, τον καπετάνιο της κιβωτού. Ένα βράδυ ένας απρόσκλητος επισκέπτης, η νεαρή Σόνια, θα ταράξει τα νερά της κιβωτού, μιας και έχει μια διαφορετική ιστορία να διηγηθεί για τον έξω κόσμο. Ο Έντουαρντ αν και θεωρεί ότι η Σόνια είναι «πειρατής», θα χρειαστεί την βοήθεια της και θα την κρατήσει μαζί τους. Ο Ξαβιέ σύντομα γίνεται 17 και μαζί με την αγαπημένη του σάλτσα γενεθλίων, θα τον περιμένουν πολλές απρόσμενες εκπλήξεις.

Πρόσωπα

Έντουαρντ: 55

Ξαβιέ: 17

Σόνια: 25

1.

Κιβωτός. Κουζίνα ενιαία με καθιστικό. Αριστερά της σκηνής υπάρχει ένας καναπές που μπροστά του έχει ένα τραπεζάκι με ένα κηροπήγιο επάνω και δεξιά του μια πολυθρόνα. Αριστερά από τον καναπέ υπάρχει μια μεγάλη λάμπα – φωτιστικό, που από κάτω της υπάρχει μια γλάστρα με μία σανσεβιέρια μέσα, ψηλή στο μέγεθος, με απλωμένα τα αγκαθωτά της φύλλα. Στην δεξιά μεριά, μπροστά στην σκηνή υπάρχει ένα έπιπλο πικάπ με μια συλλογή δίσκους από κάτω. Πίσω στον τοίχο, στο κέντρο της σκηνής, υπάρχει μια μεταλλική εντοιχισμένη σκάλα που οδηγεί επάνω σε μια καταπακτή. Η καταπακτή είναι κλειδωμένη με ένα μεγάλο λουκέτο. Απ' έξω ακούγεται βροχή να πέφτει. Αριστερά της σκάλας είναι η κουζίνα, όπου σ' αυτή υπάρχουν εντοιχισμένα ένας νεροχύτης, ντουλάπια από κάτω, αριστερά ένας φούρνος και δεξιά ένα μικρό ψυγείο. Οι τοίχοι είναι ξύλινοι γύρω και πουθενά δεν υπάρχουν παράθυρα. Δεξιά από την σκάλα στον τοίχο υπάρχει μια μεγάλη εντοιχισμένη ντουλάπα -γκαρνταρόμπα. Γενικά όλη η επίπλωση και η διακόσμηση θυμίζει δεκαετία του '70 στην Αμερική. Ο Ξαβιέ είναι όρθιος, επάνω στον καναπέ με ένα μαστούνι του μπέιζμπολ. Δίπλα του είναι ανοιχτό ένα βιβλίο. Η κιβωτός γέρνει τότε, τότε από το κύμα.

ΞΑΒΙΕ: Έλα που είσαι φανερώσου... Που είσαι καταραμένε έτρεξες να κρυφτείς; Το ξέρεις ότι θα σε νικήσω. Δεν πρόκειται να μου ξεφύγεις, θα σε πιάσω. Το ξέρω ότι είσαι κοντά, μυρίζω τον φόβο σου, ακούω τον παλμό σου, κάπου γύρω είσαι αλλά σκιάζεσαι να βγεις.

Καθώς μιλάει γυροφέρνει και κοιτάει σε σημεία. Εμφανίζεται ο Έντουαρντ με ένα σακίδιο.

ΞΑΒΙΕ: Αν εμφανίστηκες ε, τώρα θα σου δείξω ποιος είμαι εγώ, τώρα θα σε δαμάσω άτιμο θηρίο που τολμάς να με αψηφάς.

Παίρνει ένα μαξιλάρι από τον καναπέ και του το πετάει με το μαστούνι. Ο Έντουαρντ το πιάνει και του το πετάει πίσω. Ο Ξαβιέ το χτυπάει και το στέλνει μακριά.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Μόμπυ Ντικ;

ΞABIE: Μου δείχνεις τα δόντια σου, αλλά δεν θα σε φοβηθώ, θα παλέψω μέχρι το τέλος, δεν θα υποταγώ.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Τι έγινε Ξαβιέ, δεν έχεις μελέτη;

ΞABIE: Κάνω ένα μικρό διάλλειμα, βλέπεις έξω βρέχει και είπα να μείνω μέσα.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Διάθεση για αστειότητα βλέπω.

Ο Ξαβιέ κάθεται πάλι στον καναπέ και πιάνει το βιβλίο του, ενώ ο Έντουαρντ πηγαίνει στην κουζίνα, βγάζει πράγματα από το σακίδιο και αρχίζει να ετοιμάζει το γεύμα.

ΞABIE: Έντουαρντ πως είναι ο ήλιος;

ENTΟΥΑΡΝΤ: Χμ, σίγουρα όχι με ακτίνες και χαμόγελο όπως τον ζωγραφίζεις μικρός.

ΞABIE: Εννοώ πως είναι να κοιτάς τον ήλιο. Ποια είναι η αίσθηση;

ENTΟΥΑΡΝΤ: Βάλε το πρόσωπο σου ακριβώς μπροστά στην λάμπα και θα καταλάβεις.

ΞABIE: Θα καώ.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Ακριβώς.

ΞABIE: Ηλιοθεραπεία έκανες όταν πήγαινες στην θάλασσα;

ENTΟΥΑΡΝΤ: Δεν βαρέθηκες την θάλασσα;

ΞABIE: Γιατί την έχω δει;

ENTΟΥΑΡΝΤ: Δεν χρειάζεται, πλέεις σε αυτήν.

ΞABIE: Είδες που είμαστε;

ENTΟΥΑΡΝΤ: Κάπου στην Ωκεανία. Ίσως τώρα πλέουμε εκεί που κάποτε ήταν η Αυστραλία.

ΞABIE: Αν είμαστε Αυστραλία θα έχει πολύ ζέστη έξω... και κοάλα!

ENTΟΥAPNT: Θα είχε... μην ξεχνάς πως τώρα πια δεν υπάρχουν ήπειροι, όλα είναι πνιγμένα και καταποντισμένα.

ΞABIE: Θα ξαναβγούν;

ENTΟΥAPNT: Και τι είναι σαν την σανσεβιέρια που έχουμε στο σαλόνι μας;

ΞABIE: Είναι το μόνο φυτό που έχω δει στην ζωή μου.

ENTΟΥAPNT: Και αυτά που τρώς.

ΞABIE: Αυτά δεν πιάνονται είναι κατεψυγμένα.

ENTΟΥAPNT: Ένα δικιο μπορώ να πω το έχεις.

ΞABIE (σηκώνεται): Δεν σταματάει ποτέ η καταιγίδα, βαρέθηκα.

ENTΟΥAPNT: Δεν έχεις δικιο, έχει εξασθενήσει.

ΞABIE: Πάνε 17 ολόκληρα χρόνια. Δεν αντέχω άλλο.

ENTΟΥAPNT: Δεκάξι. Μην ξεχνάς πως έζησες και έναν χρόνο έξω.

ΞABIE: Αυτό είναι τραγική ειρωνεία, ήμουν πολύ μικρός για να θυμάμαι οτιδήποτε.

ENTΟΥAPNT: Μπορεί να μην θυμάσαι αλλά όταν ξαναβγείς έξω η μνήμη θα επανέλθει, θα είσαι σαν να ήσουν πάντοτε εκεί.

ΞABIE: Έντουαρντ όταν με βρήκες πως ήταν έξω;

ENTΟΥAPNT: Με ρωτάς πάλι τα ίδια. Στην έχω χιλιάδες φορές την ιστορία.

ΞABIE: Ναι, ναι, όταν ερχόταν το τσουνάμι, εσύ επέστρεφες από την δουλειά και τότε είδες ένα μωρό να κλαίει στην μέση του δρόμου, τι να κάνεις το λυπήθηκες και το μάζεψες, αλλιώς δεν θα χε στον ήλιο μοίρα το δύστυχο.

ENTOYAPNT: Αυτό θα πει ευγνωμοσύνη.

ΞABIE: Την ιστορία την ξέρω αλλά κάποια λεπτομέρεια θα σου έχει ξεφύγει.
Εκεί που με περιμάζεψες δεν είδες κανένα πρόσωπο να ανησυχεί για εμένα;

ENTOYAPNT: Μάλλον αδυνατώ να γίνω κατανοητός τόσες φορές που στα έχω διηγηθεί. Λοιπόν, ο κόσμος έτρεχε να σωθεί, γινόταν ένας χαμός. Έπρεπε να αντιδράσω και κάτι τέτοιες στιγμές αντιδράς μονάχα ενστικτωδώς. Ή θα σε έπαιρνα μαζί μου ή θα σε άφηνα εκεί να πνιγείς.

ΞABIE: Μα γιατί να γίνει κατακλυσμός;

ENTOYAPNT: Γιατί, γιατί... Κοίτα η τεχνολογία ήταν ραγδαία τα τελευταία χρόνια και όλα καταποντίζονταν στους ρυθμούς της. Η φύση νομίζω απλώς έδωσε την απάντησή της για να προστατευθεί πριν είναι αργά.

Μικρή παύση.

ΞABIE: Λες να ζει;

ENTOYAPTIN: Για την μητέρα σου θες να μάθεις τόση ώρα; Αγαπητό μου παιδί, έχουμε τόσα χρόνια κανένα σήμα ότι κάποιος άλλος ζει;

ΞABIE: Όχι...

ENTOYAPNT: Και αν έχουν επιβιώσει όπως εμείς, υπάρχει περίπτωση τι;

ΞABIE: Να είναι πειρατές.

ENTOYAPNT: Για αυτό τι έχουμε μάθει ότι κάνουμε σε περίπτωση που κινδυνεύουμε από πειρατές;... Ένα!

ΞABIE: Εισπνοή, θέση σε ετοιμότητα. (Στέκεται ακίνητος.)

ENTOYAPNT: Δυο.

ΞABIE: Εκπνοή, αιφνιδιασμός. (Κάνει μια κίνηση λαβής στον αέρα.)

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Τρία. (Τον πετάει το ρόπαλο.)

ΞΑΒΙΕ: Παίρνουμε το όπλο μας.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Τέσσερα. (Τον ρίχνει το μαξιλάρι.)

ΞΑΒΙΕ: Αντιδράμε.

Ο Ξαβιέ το χτυπάει και το στέλνει στην σκάλα. Δίνει το χέρι του να το κολλήσει με τον Έντουαρντ, εκείνος το κολλάει και ο Ξαβιέ πάει να τον αγκαλιάσει, μα εκείνος απομακρύνεται για να το αποτρέψει. Ο Ξαβιέ κάθεται στον καναπέ αποκαρδιωμένος.

ΞΑΒΙΕ: Κι αν είναι φιλικοί;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Χωρίς τροφή δύσκολο. Ο κόσμος πάντα πάλευε για αυτήν. Αιωνίως αυτή η μάχη.

ΞΑΒΙΕ: Μάχη για την επιβίωση. (Ανεβαίνει πάλι στον καναπέ και προστάζει το ρόπαλο.) Που είσαι; Σε περιμένω με ακούς; Φανερώσου θηρίο της θάλασσας, δεν σε φοβάμαι, θα σε βγάλω στην ακτή.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Μα και η τροφή μας έχει αρχίσει να μειώνεται αισθητά.

ΞΑΒΙΕ: Έντουαρντ φτιάξε σήμερα τα αρνίσια μυαλά με εκείνη την ωραία σάλτσα.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Α, νεαρέ μην προσπαθείς να με ξεγελάσεις, έχεις ένα μήνα ακόμη για τα γενέθλια σου.

ΞΑΒΙΕ: Πάλι ρύζι θα φάμε δηλαδή; Μπούχτισα.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Να είσαι ευγνώμων, που αποθήκευσα όλη αυτή την τροφή, αλλιώς θα είχαμε πεθάνει της πείνας.

ΞΑΒΙΕ: Τι ψάρια έχει σήμερα το μενού;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Πρώτα θα τελειώσεις το βιβλίο και μετά το γεύμα.

ΞABIE: Όχι, σήμερα σε παρακαλώ...

ENTΟΥAPNT: Νομίζω ήμουν σαφής.

ΞABIE: Είναι μεγάλο και έχει όλο περιγραφές, λυπήσουμε.

ENTΟΥAPNT: Τι έχουμε πει;

ΞABIE (βαριεστημένα): Η μελέτη είναι σημαντική.

ENTΟΥAPNT: Και τι άλλο;

ΞABIE: Νους υγιής εν σώματι υγεί.

ENTΟΥAPNT: Ακριβώς και το απόγευμα γυμναστική στο δωμάτιο σου.

ΞABIE: Κάθε μέρα, όλη μέρα, η ίδια ρουτίνα.

ENTΟΥAPNT: Το πρόγραμμα είναι απαραίτητο για να βάζουμε σε τάξη τον εαυτό μας. Χωρίς αυτό είμαστε έρμαιο των άλλων.

ΞABIE: Είναι εύκολο να το λες εσύ που έχεις ζήσει έξω. Έχεις περπατήσει, έχεις δει τα βουνά, έχεις κάνει φίλους, έχεις ανέβει σε άλογο, έχεις χορέψει σε συναυλίες, έχεις φάει σε εστιατόρια, έχεις φιλήσει κοπέλα...

ENTΟΥAPNT: Πίστεψε με δεν διαφέρει και πολύ από τα βιβλία που διαβάζεις και τις σειρές που βλέπεις στο βίντεο. Κι αν θες μουσική βάλε ένα δίσκο στο πικάπ και χόρεψε.

ΞABIE: Δεν είναι το ίδιο.

ENTΟΥAPNT: Μη νομίζεις ότι και εμένα μου άρεσε να βγαίνω. Σπούδαζα και ύστερα αφοσιώθηκα στην έρευνά μου, το ξέρεις πως μου πήρε πολλά χρόνια να...

ΞABIE: Εσύ τα γνώρισες, τα χόρτασες, τα βαρέθηκες και το επέλεξες. Εγώ μόνο να τα φανταστώ μπορώ... Δεν μπορώ άλλο εδώ μέσα, νομίζω τρελαίνομαι. Θέλω κάποιον να μιλήσω, να αγγίζω...

ENTΟΥAPNT: Έχεις τον Μπωντλαίρ.

ΞABIE: Ο Μπωντλαίρ δεν πιάνεται.

ENTΟΥAPNT: Έχεις εμ... Κοίτα. έμεινε λίγος χρόνος, η βροχή θα σταματήσει σύντομα, το δείχνουν οι μετρητές.

ΞABIE: Άσε με να ανέβω λίγο επάνω. Άσε με να βγω στην καταπακτή, και ας βραχώ και ας το ριψοκινδυνέψω.

ENTΟΥAPNT: Το ξέρεις είναι επικίνδυνα εκεί επάνω, θα γίνει και αυτό αλλά όταν γίνεις 18.

ΞABIE: Γιατί τι θα αλλάξει τότε, θα είμαι πιο δυνατός;

ENTΟΥAPNT: Κάποια πράγματα επιτρέπονται μόνο όταν κανείς ενηλικιωθεί.

Ο Ξαβιέ παίρνει από την ντουλάπα ένα ψαλίδι, τρέχει προς την σκάλα και ανεβαίνει μέχρι την καταπακτή. Προσπαθεί να σπάσει το λουκέτο.

ENTΟΥAPNT (χωρίς να σταματήσει το μαγείρεμα): Το ξέρεις δεν θα κατορθώσεις τίποτα, δεν σπάει με μαχαίρια και ψαλίδια.

ΞABIE: Δώσε μου τα κλειδιά σε παρακαλώ, για λίγο μόνο να μυρίσω τον αέρα και να δω τον ορίζοντα.

ENTΟΥAPNT: Τι σε έχει πιάσει τελευταία;... Έλα εδώ. (Κάθονται στον καναπέ.) Με ρώτησες κάτι πριν... Δεν ήθελα τόσα χρόνια να στο πω αλλά νομίζω ήρθε η ώρα.

ΞABIE: Τι είναι πάλι;

ENTΟΥΑΡΝΤ: Με ρώτησες αν έχω δει την μητέρα σου.

ΞΑΒΙΕ: Ναι, μόλις πριν μου είπες όχι.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Και τι θα έλεγες αν σου έλεγα ότι την είδα, της μίλησα και ήταν και αυτή εδώ μαζί μας στην κιβωτό;

ΞΑΒΙΕ: Ότι είσαι ένας μεγάλος ψεύτης.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Λοιπόν... Δεν ήσουν μόνος σου τότε στον δρόμο, ήσουν με την μητέρα σου. Εκείνη με παρακάλεσε. Στεκόταν στην μέση του δρόμου, με εσένα να κλαις και δεν έφευγε αν δεν σας έπαιρνα μαζί μου.

ΞΑΒΙΕ: Αναγκάστηκες δηλαδή;

ENTΟΥΑΡΝΤ: Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω. Λειτουργήσα ενστικτωδώς και σας πήρα.

ΞΑΒΙΕ: Που είναι τώρα, τι έγινε;

ENTΟΥΑΡΝΤ: Έζησε για κάμποσο καιρό και αυτή μαζί μας. Μέχρι που ένα πρωί πήγε εκεί επάνω να κοιτάξει την θέα. Φαίνεται ήθελε να πάρει λίγο καθαρό αέρα όπως εσύ σήμερα. Άκουσα μόνο τον κεραινό να πέφτει. Έτρεξα επάνω και την είδα. Ένα μέρος από το κατάστρωμα είχε πάρει φωτιά. Αυτή ήταν χτυπημένη αλλά όχι τόσο άσχημα... Δυστυχώς τότε μας είδαν. Δεν τους πρόσεξα από την αρχή. Όσο προσπαθούσα να βοηθήσω την μητέρα σου και να σβήσω την φωτιά, αυτοί πήδηξαν στο κατάστρωμα. Ήταν δυο άντρες με μια βάρικα, όρμησαν επάνω μας και προσπάθησαν να μας χτυπήσουν για να μπουκ στην κιβωτό. Πάλεψα μαζί τους για να μην τους αφήσω και τα κατάφερα. Δεν μπόρεσα όμως να βοηθήσω και την μητέρα σου. Την πήραν μαζί τους.

ΞΑΒΙΕ: Μπορεί να ζει;

ENTΟΥΑΡΝΤ: Υπήρχε πολύ πείνα εκεί έξω αγαπητό μου παιδί.

ΞΑΒΙΕ: Τι; Όχι... Λες ψέματα, τόσο καιρό δεν είπες τίποτα.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Κατάλαβες τώρα γιατί άργησα να σου το πω; Δεν ήθελα να σε τρομάξω και δεν ήθελα να στεναχωρηθείς. Τώρα όμως είσαι μεγάλος για να το αντέξεις.

ΞΑΒΙΕ: Δεν την θυμάμαι.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ *(πάει προς την κουζίνα)*: Είδες υπάρχουν πολλοί λόγοι για να κινδυνεύσεις εκεί επάνω... *(Ετοιμάζει δυο μεγάλα πιάτα και ένα μικρό.)* Της μοιάζεις. *(Αφήνει το μικρό πιάτο με ψάρι κάτω στο πάτωμα.)*

ΞΑΒΙΕ *(σηκώνεται)*: Έπρεπε να μου το έχεις πει.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Δεν θα σου έκανε καλό.

ΞΑΒΙΕ: Ούτε τα ψέματα σου.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Το φαί θα κρυώσει.

ΞΑΒΙΕ *(κλείνει το βιβλίο δυνατά)*: Ο γέρος και η θάλασσα.

Ο Ξαβιέ το πετάει στο τραπέζι και φεύγει. Ο Έντουαρντ αφήνει ένα ανεπαίσθητο μειδίαμα και κάθεται στην πολυθρόνα. Τρώει μια μπουκιά από το φαί του, αφήνοντας έναν ήχο ευχαρίστησης.

2.

Αργά τα μεσάνυχτα. Δεν είναι κανείς. Ξαφνικά ανοίγει η καταπακτή και κάποιος που φοράει ένα κίτρινο αδιάβροχο, αρχίζει να κατεβαίνει. Η βροχή ακούγεται πιο δυνατά και κάποιες σταγόνες ακουμπάνε την σκάλα. Μαζί του στους ώμους κουβαλάει μια λεπτοκαμωμένη κοπέλα, η οποία είναι αναισθητη και φοράει μόνο τα εσώρουχά της. Την αφήνει στον καναπέ και βγάζει την κουκούλα του αδιάβροχου. Είναι ο Έντουαρντ. Πάει και παίρνει μια σακούλα από την κουζίνα, ανεβαίνει πάλι τις σκάλες, παίρνει κάποια ρούχα απ' έξω, τα βάζει στην σακούλα, βγάζει ένα μπρελόκ με έναν κρίκο που κρέμονται διάφορα κλειδιά και κλειδώνει πάλι την καταπακτή. Βγάζει το αδιάβροχο και το κρεμάει σε μια κρεμάστρα πίσω στον τοίχο αριστερά. Η κοπέλα στον καναπέ αρχίζει και συνέρχεται. Ο Έντουαρντ πάει προς την κουζίνα και αρχίζει να τακτοποιεί σε μαύρες σακούλες, τα μπουφάν, μπλουζά, παντελόνι, και παπούτσια της κοπέλας.

ΣΟΝΙΑ: Α, α...

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Ξύπνησες;

ΣΟΝΙΑ: Ποιος είσαι... Βοήθεια, βοήθεια.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Όσο και αν φωνάζεις δεν θα καταφέρεις κάτι.

Η Σόνια σηκώνεται και προσπαθεί να φύγει προς τα αριστερά.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Αγαπητή μου θα ήθελα να σε ενημερώσω πως από 'δω μέσα δεν υπάρχει καμία απολύτως περίπτωση διαφυγής.

Η Σόνια αρπάζει το κηροπήγιο που είναι επάνω στο τραπέζι και επιτίθεται στον Έντουαρντ, εκείνος την προλαβαίνει, της πιάνει το χέρι και της κάνει λαβή.

ΣΟΝΙΑ: Α, άσε με. Α!

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Θα κάτσεις ήρεμη ή θες να σε κλειδώσω στην ντουλάπα;

Την ρίχνει στον καναπέ.

ΣΟΝΙΑ (*κοιτάει την καταπακτή*): Τι θες από εμένα;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Μη το επιχειρήσεις είναι καλά κλειδωμένη.

Γυρνάει προς αυτή με ένα νυστέρι. Εκείνη φεύγει πίσω από το καναπέ και κάθεται κάτω.

ΣΟΝΙΑ : Σε παρακαλώ, μην μου κάνεις κακό...

Εκείνη την ώρα μπαίνει ο Ξαβιέ.

ΞΑΒΙΕ: Τι φωνές είναι αυτές; Ωχ τι είναι αυτό Έντουαρντ; (*Τρέχει πίσω από τον Έντουαρντ.*)

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Εσύ γιατί είσαι ξύπνιος τέτοια ώρα;

ΞΑΒΙΕ: Είναι...

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Όλα στραβά...

ΞΑΒΙΕ: Είναι κοπέλα; (*Την πλησιάζει, εκείνη φεύγει προς τα πίσω.*) Δεν μιλάς; (*Της ακουμπάει τα μαλλιά και της τα τραβάει.*)

ΣΟΝΙΑ: Α!

ΞΑΒΙΕ: Α, μιλάς λοιπόν.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Ας' την και έλα πίσω.

ΞΑΒΙΕ: Γιατί είναι με τα εσώρουχα;

ΣΟΝΙΑ : Μην με πειράξετε, οι δικοί μου έχουν λεφτά.

ΞΑΒΙΕ: Πω, δεν έχω ξαναδεί κοπέλα... Κοίτα τι μεγάλα βυζιά έχει.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ (*το νυστέρι προς την Σόνια*): Άκου Ξαβιέ προηγουμένως άκουσα έναν θόρυβο από το κατάστρωμα και ξύπνησα. Ανέβηκα στην σκάλα, αφουγκράστηκα και είχε ησυχία. Άνοιξα την καταπακτή και την βρήκα εκεί λιπόθυμη.

ΞABIE: Με τα εσώρουχα;

ENTΟΥAPNT: Δεν υπήρχε περίπτωση να την βάλω βρεγμένη μέσα, να τα λερώσει όλα.

SONIA : Μα...

ENTΟΥAPNT: Θα μιλάς όταν σου απευθύνω τον λόγο. Κατάλαβες;

ΞABIE: Λες να είναι...

ENTΟΥAPNT: Μάλλον την χτύπησε κεραυνός και λιποθύμησε. Δεν πρόλαβε να κάνει αυτό που ήρθε.

SONIA : Εγώ, δεν θέλω...

ΞABIE: Φαίνετε τρομαγμένη.

ENTΟΥAPNT: Ήρθες μικρή μου, να μας κόψεις το λαρύγγι και έπειτα να μας κλέψεις το φαγητό; Ευτυχώς για εμάς δεν ευοδώθηκαν οι σκοποί σου.

SONIA (στον Ξαβιέ): Σε παρακαλώ βοήθησε με...

ΞABIE (παίρνει το ρόπαλό του): Έχεις και άλλους μαζί σου; Είσαι πειρατής; Μίλα γιατί δεν σε βλέπω καλά.

SONIA : Μην με πειράζετε. Οι γονείς μου έχουν λεφτά.

ΞABIE: Τι να τα κάνουμε, φαί είναι; Αυτοί σε έστειλαν, ε; Που είναι τώρα;

ENTΟΥAPNT: Ξαβιέ μπορώ να το χειριστώ μόνος μου αυτό. Εσύ γύρνα αμέσως στο κρεβάτι σου, το ξέρεις ότι τέτοια ώρα δεν γίνε... Αλήθεια πως και είσαι ζύπνιος τέτοια ώρα;

ΞABIE: Όλο το βράδυ το πέρασα κάνοντας εμετό, με τις διαολεμένες γαρίδες που έφαγα... Άσε με όμως να βοηθήσω.

ENTΟΥAPNT: Αν σε χρειαστώ να είσαι σίγουρος ότι θα σε ειδοποιήσω.

ΞABIE: Μα, μπορεί να έρθουν και άλλοι...

ENTΟΥAPNT: Μίλησα.

ΞABIE: Να φτιάξω όμως ένα τσάι για το στομάχι μου πρώτα ε; Είναι πολύ χάλια.

ENTΟΥAPNT (προς την Σόνια): Πως σε λένε;

ΣONIA : Δεν ήξερες ποια είμαι όταν με απήγαγες;

ENTΟΥAPNT: Θα απαντήσεις ή μήπως προτιμάς ένα νυχτερινό μακροβούτι;

ΞABIE: Άκου την απήγαγες. Από πού; Από το κατάστρωμα;

ΣONIA : Σόνια...

ENTΟΥAPNT: Σόνια... Μάλιστα.

ΞABIE (πηγαίνει προς την Σόνια): Χάρηκα εμένα με λένε Ξαβιέ. Οι φίλοι με φωνάζουν όμως Τσάβι, αν και δεν έχω ακόμη φίλους... Ωραίο όνομα το Σόνια μου θυμίζει την Πλάθ.

ENTΟΥAPNT: Σύλβια λεγόταν η Πλαθ.

ΞABIE: Α, έχεις δίκιο την μπερδεψα με την Σαπφώ.

ENTΟΥAPNT: Η Σαπφώ είναι σκέτο Σαπφώ.

ΞABIE: Εντάξει μπερδεύτηκα. Είναι που μοιάζει η ποίησή τους.

ENTΟΥAPNT: Καμιά σχέση η γραφή τους.

ΞABIE: Λεσβίες δεν ήταν και οι δύο;

ENTΟΥAPNT: Απαράδεκτο αυτό που λες. Αύριο θα μελετήσεις όλη την ποίηση της Σύλ - βι- ας Πλαθ και της Σαπφούς.

ΞABIE: Ευκαιρία να μου φορτώσεις...

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Τέλειωσες με το τσάι σου;

ΞΑΒΙΕ: Ναι, αλλά δεν νυστάζω, λέω να μείνω να σας κάνω παρτέα.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Τι είπαμε;

ΞΑΒΙΕ: Αυτό είναι άδικο. Βλέπω για πρώτη φορά κάποιον και δεν με αφήνεις να τον χαζέψω.

ΣΟΝΙΑ: Δεν είμαι τηλεόραση.

ΞΑΒΙΕ: Α, ποιες είναι οι αγαπημένες σου σειρές; Εμένα το μικρό σπίτι στο λιβάδι και οι περιπέτειες του μικρού κοάλα. Τις έχω σε βιντεοκασέτες, θες να πάμε να τις δούμε;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Ξαβιέ δεν είναι ώρα για φλυαρίες...

ΞΑΒΙΕ: Μα...

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Μίλησα.

ΞΑΒΙΕ: Καλά... (Στην Σόνια.) Εμείς δεν τελειώσαμε. Να κάνεις ό,τι σου πει, γιατί το πρωί θα σου δείξω... (Χαμηλόφωνα.) Μπορούμε να δούμε και παιδικά. (Πιο δυνατά.) Ό,τι σου πει. (Στον Έντουαρντ.) Το πρωί ε;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Ξαβιέ.

Ο Ξαβιέ φεύγει.

ΣΟΝΙΑ: Ποιοι είστε; Τι θέλετε από εμένα;

Ο Έντουαρντ κοιτάζει αν έφυγε ο Ξαβιέ και πιάνει το κεφάλι του.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Δύσκολη βραδιά, χρειάζεται να σκεφτώ λίγο.

ΣΟΝΙΑ : Σε παρακαλώ άσε με να φύγω. Δεν θα πω τίποτα σε κανέναν.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Κοίτα όσο συνεχίζεις να μιλάς επιβαρύνεις την θέση σου να το ξέρεις.

ΣΟΝΙΑ : Συγγνώμη, μα...

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Λοιπόν σήκω.

ΣΟΝΙΑ : Τι είναι εδώ;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Εσύ τι λες;

ΣΟΝΙΑ : Κουνιέται λίγο. Σκάφος;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Είσαι έξυπνη...

ΣΟΝΙΑ: Τι θες από εμένα;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Λοιπόν, την υπόλοιπη νύχτα θα την περάσεις στο δωμάτιό σου... Κλειδωμένη.

Η Σόνια σηκώνεται τρομαγμένη και κρύβει την γύμνια της.

ΣΟΝΙΑ : Μην με πειράξεις.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Αγαπητή μου έχεις την παραμικρή εντύπωση ότι μπορεί να είμαι βιαστής;

ΣΟΝΙΑ : Αλλά;

Την προστάζει με το νυστέρι να προχωρήσει. Η Σόνια προχωράει και βγαίνει από τα δεξιά. Ο Έντουαρντ την ακολουθεί.

3.

Η Σόνια μπαίνει από δεξιά στο καθιστικό της κιβωτού. Είναι ακόμη με τα εσώρουχα και έχει τους καρπούς τις δεμένους με χειροπέδες. Ο Ξαβιέ την ακολουθεί.

ΞΑΒΙΕ: Έλα, μην φοβάσαι, κάτσε στον καναπέ.

ΣΟΝΙΑ: Πεινάω.

ΞΑΒΙΕ: Έχει από χθες λίγες γαριδες... Άσε καλύτερα, νομίζω θα βρω λίγο ρύζι για σένα. *(Πάει προς την κουζίνα.)* Μην κάνεις καμιά χαζομάρα. Να ξέρεις έχω μάτια και στην πλάτη.

ΣΟΝΙΑ: Δεν έχω τέτοια πρόθεση. Τα κλειδιά εξάλλου τα έχει ο πατέρας σου.

ΞΑΒΙΕ *(βάζει νερό στο πιάτο)*: Δεν είναι πατέρας μου.

ΣΟΝΙΑ: Τι σου είναι;

ΞΑΒΙΕ: Είναι ο... Α, πολλές ερωτήσεις κάνεις, να πάρε.

ΣΟΝΙΑ: Ευχαριστώ.

Η Σόνια παίρνει το πιάτο και προσπαθεί με τα δεμένα χέρια να πιάσει το κουτάλι. Το κατορθώνει τελικά.

ΞΑΒΙΕ: Πεινάς πολύ βλέπω. Πάντως πρέπει να το παραδεχτώ, είσαι έξυπνη. Βρήκες αμέσως, το μόνο σημείο διαφυγής. *(Κοιτάνε και οι δυο την καταπακτή.)*

ΣΟΝΙΑ: Δεν υπάρχει άλλο;

ΞΑΒΙΕ: Και τώρα προχωράει στο επόμενο σχέδιο, να αποσπάσει πληροφορίες. Ξέρεις δεν είμαι τόσο κουτός, επειδή σε έβγαλα δεν σημαίνει ότι θα σου προδώσω όλα τα μυστικά μας... Όχι, δεν υπάρχει άλλο σημείο εξόδου, αλλιώς να είσαι σίγουρη, θα είχα προσπαθήσει καιρό τώρα, να βγω και εγώ. Όχι ότι δεν αγαπάω τον Έντουαρντ, αν ξέρεις δηλαδή τι σημαίνει αγάπη, γιατί εγώ δεν είμαι σίγουρος ότι ξέρω. Για παράδειγμα τον γάτο μου νομίζω

ότι τον αγαπώ, ακόμη και όταν τον βασανίζω, βέβαια είναι γέρος και τα δέχεται όλα πια...

ΣΟΝΙΑ: Εγώ δεν..

ΞΑΒΙΕ: Όχι, εσένα δεν θα σε βασανίσω. Όχι, ακόμη τουλάχιστον. Δείξε μου πως είναι να παίζεις κρυφτό, δεν έχω παίξει. Βλέπεις του Έντουαρντ δεν του αρέσει το κρυφτό, αλλά ούτε το κυνηγητό και ο γάτος μου είναι τελείως χαζός σε αυτό, αναγκάζομαι να τον κρύβω και μετά να κάνω πως τον βρίσκω, αλλά ούτε σε αυτό είναι καλός, γιατί μέχρι να πάω να μετρήσω με έχει ακολουθήσει και έτσι αναγκάζομαι να τον κλείσω κάπου που να μην μπορεί να βγει, όπως στον φούρνο... Όχι μην φοβάσαι δεν θα σε κλείσω στον φούρνο, όχι ακόμη τουλάχιστον.

ΣΟΝΙΑ: Τι είναι εδώ πέρα...

ΞΑΒΙΕ: Συνεχίζει ατάραχη να προσπαθεί να μου αποσπάσεις πληροφορίες για να τις πει στους φίλους της τους πειρατές, να έρθουν να μας κόψουν το κεφάλι, να το κάνουνε σοτέ με κρεμμυδάκια. Έχεις φάει ποτέ κεφάλι σοτέ; Εσάς, για όλα σας έχω ικανούς, τέτοιοι κανίβαλοι που είστε...

ΣΟΝΙΑ: Δεν καταλαβαίνω τι λες. Τι θες να πούμε για τον καιρό;

ΞΑΒΙΕ: Αυτό πραγματικά να μου λείπει, προτιμώ να κάτσω στο δωμάτιο μου και να μετράω τους κύκλους που έχουν οι ξύλινοι τοίχοι. Ο αριστερός τοίχος έχει 453 κύκλους και ο δεξιός...

ΣΟΝΙΑ: Μόνο από εκεί πάνω φεύγεις;

ΞΑΒΙΕ (*κοιτά τα στήθη της*): Τι έχεις εκεί μέσα κάνα κοριό; Για βγάλε το σουτιέν να κοιτάζω.

ΣΟΝΙΑ: Σε παρακαλώ μη...

ΞABIE: Α, μην είστε τόσο μη μου άπτου δεσποινίς Μπένετ. Εγώ δεν θα σας πείραζα ποτέ. Μπορείτε να με λέτε Ντάρσυ. *(Πηγαίνει προς την ντουλάπα, την ανοίγει, χάνεται για λίγο μέσα και ξαναέρχεται με μια φόρμα και μια μπλούζα.)* Να πάρε, υπάρχουν πολλά τέτοια, σε διάφορα χρώματα και μεγέθη.

ΣONIA: Ευχαριστώ.

Η Σόνια φοράει την φόρμα, προσπαθεί να βάλει την μπλούζα αλλά δεν μπορεί λόγω των χειροπεδών.

ΞABIE: Ναι, ξέρω αλλά...

ΣONIA: Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα γι' αυτό.

Καλύπτει με την μπλούζα όπως μπορεί την γύμνια της.

ΞABIE: Τι ήθελες στο κατάστρωμα;

ΣONIA: Αλήθεια τώρα;

ΞABIE: Καλύτερα να τα πεις σε μένα. Να ξέρεις, ο Έντουαρντ δεν σηκώνει αντιρρήσεις, άπαξ και πει κάτι είναι νόμος... Αλήθεια το μαλλί σου το βάφεις ή είναι φυσικό;

ΣONIA: Δεν έχω να πω κάτι.

ΞABIE: Θες να βάψουμε τα μαλλιά μας και μετά να παίξουμε κλέφτες και αστυνόμους;... Μήπως προτιμάς καουμπόηδες και ινδιάνους και να βάψουμε το πρόσωπό μας;

ΣONIA: Έντουαρντ τον λένε;

ΞABIE: Πφ, μου ξέφυγε. Είσαι πολύ καλή εσύ. Μη του πεις ότι στο είπα ε; Δεν έπρεπε να σε βγάλω τόσο πρωί, αλλά ξέρεις εγώ δεν...

ΣONIA: Εσύ τι;

ΞABIE: Δεν έχω ξαναδεί κοπέλα.

ΣONIA: Κοπέλα, πολύ λογοτεχνικό.

ΞABIE: Διαβάζεις λογοτεχνία; Εγώ διαβάζω. Έχω διαβάσει και τα εκατό βιβλία που πρέπει να διαβάσεις πριν πεθάνεις και είμαι μόνο δεκαεφτά. Φοβάμαι πως σύντομα δεν θα έχω να διαβάσω κάτι άλλο μέχρι να πεθάνω. Λες να υπάρχει έξω καμία βιβλιοθήκη ακόμη στεγνή;

ΣONIA: Πολλές. Σ' αρέσει τόσο πολύ ε;

ΞABIE: Δεν ξέρω αν μ' αρέσει αλλά διαβάζω κάθε μέρα όπως βουρτσίζω τα δόντια μου, όπως κάνω τα κακά μου που συνήθως είναι σκούρα καφέ, γιατί νομίζω δεν τρώω πολλά λαχανικά. Εσένα τι χρώμα είναι συνήθως;... Επίσης διαβάζω λογοτεχνία, ψυχολογία, φιλοσοφία, δοκίμια, ποίηση, μαθηματικά, πιάνο, αρχαία ελληνικά, λατινικά και πολλά άλλα αλλά βαριέμαι να στα πω όλα τώρα, αν θες να κάτσω το βράδυ να στα γράψω.

ΣONIA: Όχι εντάξει δεν χρειάζεται. Έχεις πιάνο;

ΞABIE: Όχι αλλά διαβάζω θεωρία και αρμονία. Να, να μπορώ να σου παίξω.

Τρέχει στο έπιπλο του πικάπ και βγάζει ένα πανί από το συρτάρι που έχει ζωγραφισμένα πλήκτρα πιάνου και τα βάζει μπροστά στο τραπεζάκι του καναπέ. Αρχίζει να παίζει κάνοντας με το στόμα τον ήχο.

ΞABIE: Αυτή είναι η ενάτη του Μπετόβεν. (Παίζει για λίγο.) Την ξέρω καλά, όταν βγω έξω και παίζω σε κανονικό πιάνο δεν θα χάνω νότα.

ΣONIA: Και γιατί δεν βγαίνεις;

ΞABIE: Ε, να σταματήσει η καταιγίδα πρώτα...

ΣONIA: Τι λες;

ΞABIE: Την καταιγίδα εννοώ, δεν την ακούς; (*Απαγγέλει*). Πως κάνει η καταιγίδα όταν πέφτει, σαν καρφί στα πέλματά σου; Πως κάνει η καταιγίδα όταν φυσάει, σαν να σε παρηγορεί για την μοναξιά σου; Πως κάνει η καταιγίδα όταν σφυρίζει, σαν θηλιά που τον λαιμό σου σφίγγει; Πως κάνει η καταιγίδα όταν δυναμώνει, σαν το μυαλό σου να τριβελίζει;... Εγώ το έγραψα σ' αρέσει;

ΣONIA: Η καταιγίδα;

ΞABIE: Το ποίημα χαζή.

ΣONIA: Παράξενο ποίημα.

ΞABIE: Τον ελεύθερο μου χρόνο γράφω ποίηση και ζωγραφίζω, εκτός από όταν παίζω πιάνο, ή ακούω μουσική. Μ' αρέσει ο Μπομπ Μάρλεϋ γιατί είναι σαν ηλιαχτίδα, όχι στο χρώμα, αλλά στην φιλοσοφία. Εσένα ποιος σ' αρέσει;

ΣONIA: Μου κάνει εντύπωση που βρέχει. Είχε τόσο καθαρό ουρανό χθες.

ΞABIE (*γελάει*): Πότε είχε καθαρό ουρανό δεκάξι χρόνια τώρα;

ΣONIA: Μα δεν είπαν τίποτα στις ειδήσεις για βροχές στην Βοστώνη.

ΞABIE: Από εκεί είσαι; Τι σύμπτωση... Πάντως νομίζεις είσαι αστεία, αλλά εγώ δεν γελάω με αυτά που λες.

ΣONIA: Πότε βγήκες τελευταία φορά από εδώ μέσα;

ΞABIE: Να πάω που; Στο κατάστρωμα που ρίχνει κεραυνούς και τα κύματα σε βολοδέρνουν για να σε ριξουν κάτω; "Ωχ Χίθκλιφ η αγάπη μου για σένα μοιάζει με τα αιώνια αμετακίνητα βράχια που τα χτυπούν τα κύματα;". Ή να βγω, να έρθουν οι κανίβαλοι να με πάρουν πέρα μακριά.

ΣONIA: Είσαι καιρό εδώ μέσα;

ΞABIE: Ωχ, όλο ερωτήσεις. Ναι είμαι, ποιος δεν είναι; Εσένα πως σε φέρανε με σκάφος; Θα έχεις κακά ξεμπερδέματα να μου το θυμηθείς, ο Έντουαρντ δεν σηκώνει τόσες ερωτήσεις και να ξέρεις γι' αυτόν, δεν είσαι ούτε μια τρίχα στο βρακί του.

ΣONIA: Άκου, πρέπει να με βοηθήσεις. Δεν ξέρω τι νομίζεις, αλλά τίποτα δεν είναι όπως λες.

ΞABIE: Άρχισες τα παλαβά σου ε; Προτιμώ να παίζουμε χαρτιά, ή να κρυφτείς στην ντουλάπα, να μετρήσω μέχρι το εκατό, να 'ρθω να σε βρω.

ΣONIA: Πες μου σε παρακαλώ ξέρεις που είμαστε;

ΞABIE: Μπορεί στην Μαδαγασκάρη, μπορεί στο βόρειο πόλο, η κιβωτός όλο επιπλέει στο άγνωστο με βάρικα την ελπίδα.

ΣONIA: Κιβωτός;

ΞABIE: Ναι, ξέρεις όπως του Νώε αλλά έχει μόνο εμένα, τον Έντουαρντ και τον Μπωντλαίρ. Δεν είχε χώρο για ζώα, με τόσα βιβλία.

ΣONIA: Υπάρχει και άλλος;

ΞABIE: Ναι, όμως είναι γέρος, πιο τριχωτός και δεν δέχεται πολλά πολλά, αν σε πετύχει πηδάει επάνω σου, σου τρίβεται και αν του φέρεις αντιρρήσεις, σου τραβάει και μια κοφιά... Μην τρομάζεις χαζή ο γάτος μου είναι.

ΣONIA: Άκου με λίγο προσεχτικά, για μια στιγμή μόνο...

ΞABIE: Νομίζω όμως πολλά σου λέω. Δεν έπρεπε να στα πω όλα αυτά. Είσαι πολύ καλή τελικά, εκμεταλλεύεσαι το γεγονός ότι δεν έχω ξαναδεί κοπέλα... Ε, κορίτσι.

ΣONIA: Γυναίκα.

ΞABIE: Γυναίκα;... Τέλος πάντων, αυτό... Δεν μου είπες πως είναι το ρύζι, έβαλα μέσα για να δυναμώσεις και λίγα μυαλά.

ΣONIA: Φτου!

ΞABIE: Πω χαζή, πλάκα κάνω. Εξάλλου ο Έντουαρντ μόνο στα γενέθλια μου, τα φτιάχνει. Σε ένα μήνα θα γίνω 17 εσύ πόσο είσαι;... Πφ, πρώτα όμως να τα μαζέψεις, του Έντουαρντ ξέρεις δεν του αρέσουν οι ακαταστασίες.

ΣONIA: Αλήθεια, μεγάλωσες μέσα σε αυτή την κιβωτό;... Είναι αδιανόητο.

ΞABIE: Πρέπει να σε πάω πίσω, πριν ξυπνήσει.

ΣONIA: Όχι μη... *(Τον αγγίζει. Εκείνος ανατριχιάζει σαν γάτα και μαζεύεται.)*

ΞABIE: Θα έχω κακά ξεμπερδέματα, ακόμη *(Χαμηλόφωνα.)* δεν τέλειωσα το «ο γέρος και η θάλασσα» και τώρα έχω και την Πλαθ. *(Κανονικά.)* Δεν θα αντέξω κάτι ακόμη... Προτιμώ να παίζω τις ιστορίες παρά να τις διαβάζω. Θες να κάνουμε την Αλίκη στην χώρα των θαυμάτων; Θα είμαι η Αλίκη, εσύ θα είσαι ο κάπελας. Πάω να φέρω ένα σεντόνι να το κάνω φόρεμα.

ΣONIA: Άκουσε με σε παρακαλώ. Πρέπει να βγω από εδώ μέσα. Αλήθεια, δεν ήρθα εδώ να σας βλάψω, έξω έχει μόνο ήλιο και η γη είναι μονάχα στεγνή, μπορείς να την πατήσεις.

ΞABIE: Κόφτο εντάξει;... Εσείς έρχεστε τα βράδια και παραφυλάτε, εσείς θέλετε να μας βλάψετε, εσείς πήρατε την μάνα μου και δεν την φέρατε ποτέ πίσω. Είσαι σαν τον ξιφία μα δεν σε φοβάμαι, θα σε νικήσω χρυσοξανθόμαλλο τέρας, που δεν μου λες ούτε τι χρώμα έχουν τα κακά σου.

ΣONIA: Σε παρακαλώ, πίστεψε με, φοβάμαι εδώ μέσα μαζί του. Τι θα έλεγες αν σου έλεγα ότι είμαστε κάπου στην Μασαχουσέτη, την πολιτείας της Αμερικής... Εχθές προχωρούσα προς το παρκινγκ του πανεπιστημίου να πάρω το αμάξι μου, όταν κάποιος με αιφνιδίασε και με ύπνωσε. Δεν πρέπει να

πέρασε πολύ ώρα, μέχρι που ξύπνησα και ήμουν εδώ... Αυτή την αίσθηση έχω.

Εκείνη την ώρα έρχεται ο Έντουαρντ που κρατάει ένα μπουκάλι κρασί.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Απειθαρχο πλάσμα. Ποιος σου είπε να την βγάλεις από εκεί μέσα;

ΞΑΒΙΕ: Την άκουσα να προχωράει και σιέφτηκα μήπως πεινούσε...

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Δεν το ξέρεις, ότι θα προσπαθήσει να σε ξεγελάσει; Δεν το ξέρεις, ότι δεν πρέπει να εμπιστευόμαστε τους πειρατές;

Η Σόνια τρέχει, ανεβαίνει την σκάλα και φωνάζει δυνατά προς την καταπακτή.

ΣΟΝΙΑ: Βοήθεια. Με ακούει κανείς; Βοήθεια.

Ο Έντουαρντ σπάει το μπουκάλι στο πάτωμα, βγάζοντας μια υστερική κραυγή. Σιωπή. Η Σόνια μένει ακίνητη από τον τρόμο της. Ο Έντουαρντ κοιτάζει τα κομμάτια από το μπουκάλι συντετριμμένος. Τελικά, σκύβει να τα μαζέψει. Μονολογεί μέχρι που κόβεται από κάποια κομμάτια και το αίμα τρέχει αλλά αυτός μένει ατάραχος.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Δώρο της θείας Βαϊόλα στον γάμο της μητέρας. Πέντε κιβώτια με είκοσι μπουκάλες το καθένα. Εκατό στο σύνολο. Ακριβά κρασιά, ακριβό δώρο. Την αγαπούσε πολύ η θεία Βαϊόλα την μητέρα, σαν παιδί της την είχε... Η μητέρα τα τοποθέτησε αμέσως στον θεόρατο, ξύλινο μπουφέ, στο καθιστικό. Τα περισσότερα ήταν μέσα στα ντουλάπια του και όσα περίσσευαν πίσω από την βιτρίνα. Κάθε Κυριακή μετά την λειτουργία, έβγαζε τα μαύρα μπουκάλια και τα καθάριζε από την σκόνη ένα, ένα, και τα εκατό. Δεν άνοιγε ποτέ κανένα και δεν με άφηνε ποτέ να τ' αγγίζω. Ένα πρωί τα είδα, καθώς τα διαπερνούσε ο ήλιος από το παράθυρο, να λαμπυρίζουν σαν πολύτιμα ρουμπίνια. Δεν άντεξα, έβγαλα αμέσως ένα μπουκάλι και μαγεμένος όπως ήμουν χάιδεψα το γυαλί, να νιώσω την υφή του. Τα δάχτυλα μου ασυναίσθητα αποχωρίστηκαν τον φελλό και με λαχτάρα τοποθέτησα την μύτη

μου στο στόμιο και τότε ένας άλλος κόσμος ξεχύθηκε από μέσα, ένας παράδεισος που μέχρι τότε δεν μου είχε φανερωθεί. Χωρίς να το αντιληφθώ, σαν νέκταρ γάργαρο κύλησε στο στόμα μου, μέχρι που τέλειωσε και εγώ πια έμοιαζα, σαν ένα ζωτικό αλλοτινό... Η μητέρα μου όταν το διαπίστωσε με τιμώρησε αυστηρά, εκατό βεργιές μου έριξε, όσα και τα μπουκάλια. Καλά έκανε τότε η αγαπημένη μου μητέρα, αλλιώς δεν θα έμεναν ακέραια μέχρι να φτάσουν στα χέρια μου και εσύ τώρα τολμάς να σπάσεις το ενενηντακοστό δεύτερο;

Ο Ξαβιέ φεύγει τρομαγμένος. Η Σόνια πάει να τρέξει προς το δωμάτιο της, μα ο Έντουαρντ την προλαβαίνει και την κρατάει.

ENTOYAPNT: Κατάστρεψες την τελειότητα, θα πληρώσεις...

Ο Ξαβιέ εμφανίζεται φέρνοντας μια λεπτή βέργα. Του την δίνει και ξαναφεύγει.

SONIA: Αφήστε με, είστε άρρωστοι... Είστε άρρωστοι.

Ο Έντουαρντ παίρνει την Σόνια στα χέρια του και βγαίνουν από το δωμάτιο. Ο Ξαβιέ επιστρέφει με ένα πανί, μαζεύει το κρασί και το στραγγίζει σε ένα ποτήρι με ένα σουρωτήρι. Έπειτα μαζεύει τα σπασμένα κομμάτια τραγουδώντας ένα παιδικό τραγούδι.

ΞABIE: Χάλασε, έσπασε, ε και τι με αυτό; Τους φίλους μου σαν δω, ξεχνάω και γελώ. Έπεσα, χτύπησα, ε και τι με αυτό; Τους φίλους μου θα ξαναδω. Όλα τα ξεχνώ, φίλε σ' αγαπώ και ξαναγελώ.

Σε λίγο επιστρέφει ο Έντουαρντ φουρκισμένος.

ENTOYAPNT: Εσύ, στην θέση σου τώρα.

ΞABIE: Μην την ρίξεις στα σκυλόψαρα, άσε την να έχω για λίγο καιρό να παίζω.

ENTOYAPNT: Μίλησα.

Ο Ξαβιέ αφήνει γρήγορα τα πράγματα και στήνεται μπροστά στον καναπέ όρθιος να περιμένει. Ο Έντουαρντ παίρνει το ποτήρι και κάθεται στην πολυθρόνα δίπλα στον καναπέ.

ENTOYAPNT: Ματίς.

ΞABIE: Γάλλος ζωγράφος του 20ου αιώνα. Ιδρυτής του κινήματος του φωβισμού. Έργα, «η χαρά της ζωή», «μπλε γυμνό»...

Ο Έντουαρντ μυρίζει το κρασί ρουφάει μια γουλιά με ευδαιμονία, σαν να ηδονίζεται καθώς ακούει.

ENTOYAPNT: Σεζάν.

ΞABIE: Γάλλος εξπρεσιονιστής ζωγράφος που...

ENTOYAPNT: Ιμπρεσιονιστής, Ιμπρεσιονιστής! Είσαι ανεπίδεκτος μαθήσεως. Δεν έχω τόσο χρόνο να αφιερώνω στην μελέτη σου. Είσαι σε μια ηλικία που θα έπρεπε να το κάνεις μόνος σου και όχι να χαζολογάς.

ΞABIE: Και ποιος ο λόγος, τίποτα δεν έχει σημασία. Θα πάρω τον Μπωντλαίρ και θα πέσουμε μέσα στην τρύπα που πετάμε τα απόβλητα, κομμάτια να γίνουμε και τότε να δεις αν νοιάζει κανέναν τι ήταν ο γαμημένος ο Σεζάν.

Ο Ξαβιέ φεύγει για το δωμάτιο του. Ο Έντουαρντ πίνει τους κροτάφους του και παίρνει μια βαθειά ανάσα, βάζει στο πικάπ έναν δίσκο. Πίνει μια γουλιά και προσπαθεί να ηρεμήσει, καθώς ο ρυθμός του τραγουδιού, «Rock The Boat - The Hues Corporation», τον συνεπαίρνει.

4.

Η Σόνια και ο Ξαβιέ καθισμένοι στον καναπέ. Γύρω τους υπάρχουν παντού βιβλία, στο τραπέζι, στον καναπέ, στο πάτωμα. Η κιβωτός πηγαινοέρχεται σαν να έχει ελαφρύ κόμα. Η Σόνια είναι δεμένη στα χέρια με χειροπέδες.

SONIA: Καβάφης.

ΞABIE: Μονοτονία.

SONIA: Ξαβιέ, σοβαρά!

ΞABIE: Όχι, είναι πραγματικό ποίημα. Να... Μήνας περνά και φέρνει άλλον μήνα. Αυτά που έρχονται κανείς εύκολα τα εικάζει· είναι τα χθεσινά τα βαρετά εκείνα. Και καταντά το αύριο πια σαν αύριο να μη μοιάζει.

SONIA: Ωραία κάνε μου μια ανάλυση.

ΞABIE: Πόσες λέξεις;

SONIA: Δεν θέλω να την γράψεις, πες την μου, τώρα.

ΞABIE: Φαντάζομαι ήταν οραματιστής.

SONIA: Τι θες να πεις;

ΞABIE: Μιλάει για την ανία, ότι τίποτα δεν έχει σημασία όταν γίνεται συνεχώς.

SONIA: Ναι, για συνέχισε...

ΞABIE: Θέλει να πει πως σε οποιοδήποτε μέρος κι αν είσαι, αν κάνεις συνεχώς το ίδιο πράγμα, είναι σαν να σταματάει η ίδια η ζωή, γιατί γίνεται ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο. Χάνεται δηλαδή το ενδιαφέρον.

SONIA: Ενδιαφέρουσα ανάλυση... Και γιατί οραματιστής;

ΞABIE: Γιατί έβλεπε πολύ μπροστά στο μέλλον. Για παράδειγμα ότι κάποτε, θα έχει τόσα χρόνια καταιγίδα. Τι πιο μονότονο!

ΣONIA: Μάλιστα... Εσύ έχεις αισθανθεί έτσι ποτέ;

ΞABIE: Εσύ, τι λες εδώ μέσα... Βέβαια νόμιζα πως όταν ήρθες θα μπει λίγη περιπέτεια στην ζωή μου, αλλά να πάλι τα ίδια, κάθε μέρα συναντιόμαστε μονάχα για να διαβάζουμε.

ΣONIA: Μην ξεχνάς πως εδώ για αυτό ακριβώς είμαι, να σε βοηθάω να συγκεντρώνεσαι στη μελέτη σου.

ΞABIE: Ναι, σίγουρα, αλλά μπορούμε να κάνουμε και κάτι που να έχει περισσότερο ενδιαφέρον.

ΣONIA: Το ξέρεις, ότι κάτι τέτοιο δεν είναι επιτρεπτό.

ΞABIE: Έλα, ένα τόσα δα μικρό διαλλειματάκι.

Η Σόνια κοιτάζει επάνω στις άκρες του ταβανιού και δείχνει σκεπτική. Ο Ξαβιέ κάθεται πιο κοντά της.

ΞABIE: Πως ήταν έξω ο κόσμος πριν γίνει ο κατακλυσμός;

ΣONIA: Πως ήταν τι;

ΞABIE: Ε, τι; Τα βουνά, η γη, τα δάση, ο κόσμος, η φύση.

ΣONIA: Ο Έντουαρντ δεν σου έχει πει;

ΞABIE: Βεβαίως, αλλά θέλω να μάθω και από εσένα.

ΣONIA: Λοιπόν τα πράγματα έξω έχουν... Ε, μάλλον είχαν, εξελιχθεί περισσότερο από την δεκαετία του '70... Τώρα πια καταλαβαίνω πόσο ωραία ήταν. Καμιά φορά τα πιο απλά πράγματα τα έχουμε ως δεδομένα αλλά τελικά δεν είναι έτσι... Φοβάμαι πως δεν θα τα ξαναδώ.

ΞABIE: Ο Έντουαρντ λέει ότι σε ένα χρόνο η καταιγίδα θα σταματήσει.

ΣONIA: Α, η καταιγίδα... Και πως το ξέρει αυτό ο Έντουαρντ;

ΞABIE: Ε, ο καπετάνιος όλα τα ξέρει. Στην «γέφυρα» της κιβωτού, υπάρχουν ένα σωρό όργανα... Πλοήγησης, μέτρησης και πολλά άλλα.

ΣONIA: Έχεις πάει ποτέ εκεί;

ΞABIE: Τα έχω δει από μακριά. Δεν με αφήνει να πλησιάσω, είμαι ακόμη μικρός να αγγίζω ευαίσθητα όργανα από τα οποία κρέμεται η ζωή μας.

ΣONIA: Α, δεν έχεις κλειδιά για εκεί.

ΞABIE: Μου έχει δώσει κλειδί μόνο για το δωμάτιο του, σε περίπτωση που μια μέρα λέει δεν θα ξυπνήσει. Για τίποτα άλλο. Ειδικά για την αποθήκη, επειδή όλο πεινάω και δεν θα αφήνα τίποτα όρθιο εκεί μέσα.

ΣONIA: Μάλιστα.

ΞABIE: Όμως όταν γίνω 18 θα μου μάθει να πλοηγώ την κιβωτό και θα με αφήνει να ανεβαίνω επάνω... Έλα πες μου όμως, πώς ήταν η ζωή έξω;

ΣONIA: Καλύτερα να μην σου πω αλλά να σου δείξω.

Πάει προς το μεγάλο φωτιστικό και το χαμηλώνει από το τρίμερ. Περιεργάζεται λίγο τον χώρο. Βγάζει το τραπεζάκι και το πάει πίσω από τον καναπέ. Ανοίγει την ντουλάπα και ρίχνει ένα διαφορετικό πράσινο ριχτάρι στον καναπέ. Ανοίγει την βρύση και την αφήνει να τρέχει. Παίρνει την γλάστρα και την σέρνει μέχρι το κέντρο, στην θέση που ήταν το τραπεζάκι και δίπλα της πετάει τα δυο μαξιλάρια του καναπέ.

ΣONIA: Έλα, θα πάμε μια βόλτα στο δάσος.

ΞABIE: Φοβερό.

ΣONIA: Θα ξεκινήσουμε από την πηγή για να επιστρέψουμε στο ξέφωτο που έχουμε κατασκηνώσει.

ΞABIE (βρέχει τα χέρια του): Πω, παγωμένα που είναι τα νερά. (Ρίχνει στην Σόνια.)

ΣONIA: Ναι, σαν κρύσταλλο. Σταμάτα, όμως δεν θέλω να κρυώσω... Τι λες επιστρέφουμε πίσω στην κατασκήνωση;

ΞABIE: Ναι, έλα. (Τον πιάνει από το χέρι. Εκείνος αισθάνεται λίγο παράξενα.)

ΣONIA: Ακούς, πρέπει να είναι τα πουλιά του δάσους.

ΞABIE: Τι πουλιά;

ΣONIA: Κοτσύφια...

ΞABIE: Μην τα σκοτώσεις.

ΣONIA: Μας καλωσορίζουν.

ΞABIE: Σσστ, ακούω κάτι να πλησιάζει.

ΣONIA: Τι είναι;

ΞABIE: Νομίζω είναι μια ύαινα.

ΣONIA: Δεν έχει ύαινες στην Μασαχουσέτη, να δες ένα άκακο μικρό σκιουράκι είναι. Τι γλυκό.

ΞABIE: Γρήγορα διώξε το, δεν θέλω να το φάει ο Μπωντλαίρ.

ΣONIA: Έχεις δίκιο, ζουτ.

ΞABIE: Λέω το βράδυ να κάνουμε μπάρμπειου.

ΣONIA: Είναι επικίνδυνο το μπάρμπειου στο δάσος, κοίτα παντού έχει κλαριά και ξερά φύλλα.

ΞABIE: Τότε θα καφαλίσω μερικά ζαχαρωτά με τον αναπτήρα.

ΣONIA: Αυτό εκεί τι είναι, στην άκρη της σιάλας; Λάσπη;

ΕΑΒΙΕ: Όχι, στάχτη είναι από φωτιά που άναψαν εχθές κάτι ασυνείδητοι νέοι... Τους έκανα παρατήρηση και την έσβησαν.

ΣΟΝΙΑ: Όχι, σοβαρολογώ... (Κοιτάζει λίγο και την ξύνει.) Αυτοί οι άμυαλοι νέοι έρχονται και καίνε τα δάση μας, έχουν γίνει μεγάλος κίνδυνος για την φύση μας. (Πάει προς το σανσεβιέρια.) Τι θεόρατος πλάτανος. Βρήκαμε το καλύτερο μέρος για να στήσουμε την σκηνή μας. (Ξαπλώνει στο μαξιλάρι.)

ΕΑΒΙΕ (ξαπλώνει και αυτός δίπλα): Ναι και θα μας κρατάει σκιά όλη μέρα.

ΣΟΝΙΑ: Πρέπει να είναι εκατοντάδων ετών.

ΕΑΒΙΕ: Ναι, πιο αρχαίος και από τον Έντουαρντ.

Γελάνε. Παύση.

ΕΑΒΙΕ: Ούτε τώρα βλέπω τον ήλιο όμως.

ΣΟΝΙΑ: Εσύ δεν χρειάζεσαι τον ήλιο τον έχεις μέσα σου.

ΕΑΒΙΕ: Θες να τραγουδήσουμε την κουμπαγιά;

ΣΟΝΙΑ: Ίσως αργότερα.

ΕΑΒΙΕ: Σόνια πριν την καταιγίδα είχες αγόρι;

ΣΟΝΙΑ: Ήμουν μικρή για να έχω αγόρι.

ΕΑΒΙΕ: Η Βοστώνη πως είναι σαν πόλη;

ΣΟΝΙΑ: Μμμ, νομίζω θα σου άρεσε. Είναι μεγάλη πόλη κοντά στην θάλασσα και έχει πολλά πανεπιστήμια...

ΕΑΒΙΕ: Τι σύμπτωση από όλα τα μέρη της γης, να έχουμε γεννηθεί στην ίδια πόλη.

ΣΟΝΙΑ: Θα μπορούσες κάλλιστα να πας σε ένα από αυτά και να φοιτήσεις. Είσαι πολύ έξυπνος Ξαβιέ.

ΞABIE: Αλήθεια το λες;

ΣONIA: Αλήθεια... Τι θα ήθελες να γίνεις όταν μεγαλώσεις;

ΞABIE: Είμαι μεγάλος ήδη. Σύντομα γίνομαι 17... Τώρα θα ήθελες να έχεις ένα αγόρι;

ΣONIA: Κάτι σε ρώτησα.

ΞABIE: Δεν το έχω σκεφτεί. Χμ, νομίζω, συγγραφέας... ή *(Κοιτάζει την Σόνια.)* μπορεί και να δίδασκα... Αχ, δεν ξέρω, νομίζω ούτε αυτό μ' αρέσει.

ΣONIA: Δεν πειράζει, έχεις χρόνο μπροστά σου να το σκεφτείς.

ΞABIE: Εσύ τι θα ήθελες να γίνεις;

ΣONIA: Εγώ τι θα ήθελα... Εγώ ιδανικά θα σπούδαζα. Θα τέλειωνα νομική και μετά θα συνέχιζα στην εγκληματολογία. Στην αρχή θα έκανα ένα μεταπτυχιακό και μετά επειδή θα ήμουν αριστούχα θα έπαιρνα υποτροφία για να ξεκινήσω διδακτορικό στο πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ.

ΞABIE: Αυτό θα πει κορίτσι με στόχους.

ΣONIA: Ναι, γυναίκα καριέρας.

ΞABIE: Που ήσουν όταν ξεκίνησε ο κατακλυσμός;

ΣONIA: Σου έχω πει στο δωμάτιο μου και έβλεπα κινούμενα σχέδια.

ΞABIE: Α, ναι και σε πήραν οι γονείς σου με το αμάξι και πήγατε σε ένα λιμάνι.

ΣONIA: Στο λιμάνι του Νιου Μπέντφορντ.

ΞABIE: Από εκεί κατάγετε και ο Έντουαρντ -

ΣONIA: Α, από εκεί!

ΞABIE: Αλλά δούλευε στο Κέιμπριτζ όπου με βρήκε. Πως είναι το λιμάνι;

ΣΟΝΙΑ: Τι έκανε εκεί;

ΞΑΒΙΕ: Ήταν στο πανεπιστήμιο του MIT, πειραματιζόταν χρόνια πάνω στο μοντέλο που προέβλεπε τον κατακλυσμό. Βέβαια κανείς δεν τον πίστεψε στην αρχή.

ΣΟΝΙΑ: Λογικό... Και μετά κατασκειύασε την κιβωτό;

ΞΑΒΙΕ: Ξόδεψε όλες τις οικονομίες του για αυτήν, για να είναι έτοιμος. Βέβαια ο κατακλυσμός ήρθε μερικές βδομάδες νωρίτερα από ότι είχε προβλέψει.

ΣΟΝΙΑ: Και πως ήταν; Εννοώ, για αυτόν ο κατακλυσμός. Γιατί δεν πήρε δικά του πρόσωπα μαζί για να τα σώσει;

ΞΑΒΙΕ: Οι γονείς του είχαν πεθάνει από καιρό και ήταν πολύ νέος για να έχει οικογένεια. Κάποιοι φίλοι, τον είχαν πάρει στην καζούρα και κάποιοι άλλοι δεν πρόλαβαν. Βλέπεις ήμουν εγώ, τελικά ο τυχερός... Πες μου όμως για το λιμάνι.

ΣΟΝΙΑ: Έχει θεόρατα σκαριά εκεί, κυρίως φαλαιοθηρικά... Χμ, θα μπορούσε και η κιβωτός άνετα να ήταν ένα μεγάλο διαμορφωμένο φαλαιοθηρικό αγκυροβολημένο εκεί...

ΞΑΒΙΕ: Και μετά τι έγινε;

ΣΟΝΙΑ: Πότε μετά;

ΞΑΒΙΕ: Όταν άρχισε η καταιγίδα...

ΣΟΝΙΑ: Μετά ένας καλός φίλος των γονιών μου, προθυμοποιήθηκε να μας πάρει μαζί με την οικογένειά του, στο σκάφος τους. Ήταν μεγάλο και έτσι ζήσαμε εκεί όλοι μαζί για κάποιο διάστημα.

ΞΑΒΙΕ: Και οι γονείς σου;

ΣΟΝΙΑ: Όταν αρχίσαμε να έχουμε έλλειψη από τροφή, οι σχέσεις άρχισαν να περιπλέκονται μεταξύ μας.

ΞΑΒΙΕ: Οι άλλοι σας αιχμαλώτισαν και άρχιζαν να τρώνε ότι είχε μείνει ε; Έτσι πέθαναν οι γονείς σου; Μήπως τελικά οι κανίβαλοι τους φάγανε επειδή δεν είχανε φαί;

ΣΟΝΙΑ: Αχ, πραγματικά δεν μου αρέσει να μιλάω για αυτά, θες να πούμε τίποτα άλλο;

ΞΑΒΙΕ: Μήπως είδες την μητέρα μου;

ΣΟΝΙΑ: Δεν είδα κανέναν όλα αυτά τα χρόνια Τσάβι μου.

ΞΑΒΙΕ: Α, εντάξει είπα μήπως...

ΣΟΝΙΑ: Σου λείπει ε;

ΞΑΒΙΕ: Θα ήθελες να έχεις αγόρι;

ΣΟΝΙΑ: Εσύ θα ήθελες να έχεις κορίτσι;

ΞΑΒΙΕ: Δεν ξέρω. Δεν έχω την επιθυμία. Εκτός από όταν μου σηκώνετε το πρωί αλλά ο Έντουαρντ μου έχει πει ότι είναι φυσικό και όταν μου συμβαίνει να τρέχω να κάνω κρύο ντουζ.

ΣΟΝΙΑ: Κρύο ντουζ; Είναι βάρβαρο.

ΞΑΒΙΕ: Μόνο τότε ηρεμώ και δεν έχω αυτή την έξαψη.

ΣΟΝΙΑ: Δεν σου έχει μιλήσει για άλλους τρόπους, χμ, εκτόνωσης;

ΞΑΒΙΕ: Ναι, είναι κάποια βράδια, όπως εχθές για παράδειγμα που έχω κάποια περίεργα όνειρα και ξυπνάω φουντωμένος με εκείνο το άσπρο υγρό στο πουλί μου... Θες να σου δείξω;

ΣΟΝΙΑ: Όχι, μη...

ΞABIE (*σηκώνεται*): Ένα λεπτό θα κάνω, τα έχω τα εσώρουχα στα άπλυτα. Μυρίζει τόσο περίεργα.

ΣONIA (*του κρατάει το χέρι*): Πραγματικά, δεν χρειάζεται.

ΞABIE: Βγάζεις και εσύ τέτοιο υγρό;

ΣONIA: Ωραίος καιρός θα βρέξει.

ΞABIE : Κατάλαβα οι γυναίκες δεν μιλάτε για αυτά και είστε νευρικές όταν έχετε περίοδο. (*Μικρή παύση.*) Πως μας βρήκες; Δεν μου έχεις πει.

ΣONIA: Λοιπόν... Τα τελευταία χρόνια έμενα μόνη σε ένα μικρό σιάφος. Το οποίο δεν άντεξε από την κακοκαιρία. Έτσι ακυβέρνητο που ήταν και μισοφαγωμένο θα με έπαιρνε μαζί του στον πάτο. Επομένως σιέφτηκα τελευταία ευκαιρία. Έριξα μια ξύλινη βάρκα, φόρεσα το αδιάβροχό μου και βγήκα στα ανοιχτά. Καθαρή αυτοκτονία, κάπου στην γη, ένα κόκκινο σημάδι. Δεν ξέρω πόσες ώρες κοιμόμουν και βολόδερνα στα κύματα. Όταν άνοιξα τα μάτια και είδα την κιβωτό μου φάνταζε αστείο. Με την τελευταία δύναμη που είχα σύρθηκα μέχρι επάνω και...

ΞABIE: Λιποθύμησες και μετά από λίγο σε βρήκε ο Έντουαρντ.

ΣONIA: Ακριβώς... Ο θεός έδειξε την μεγαλοψυχία του.

ΞABIE: Έλα ήρθε η ώρα να τραγουδήσουμε... (*Ξαπλώνει.*) Κουμπαγιά, Θεέ μου, κουμπαγιά, ω Θεέ μου κουμπαγιά...

Η Σόνια μετά από λίγο αρχίζει να κλαίει.

ΞABIE: Είπα κάτι που δεν έπρεπε; Έκανα κάτι;

ΣONIA: Όχι...

ΞABIE: Τότε γιατί κλεις; Χτύπησες; Πονάς;

ΣONIA: Όχι, όχι, καμιά φορά κλεις χωρίς λόγο.

ΞABIE: Δεν έχω κλάψει ποτέ μου.

ΣONIA: Δεν γίνεται αυτό Τσάβι.

ΞABIE: Κι όμως. Τουλάχιστον τα 16 τελευταία χρόνια που με θυμάμαι. Πως είναι όταν κλαις;

ΣONIA: Είναι... Πώς να το πω... Σαν να έχεις μέσα σου ένα πύον ή ακόμα χειρότερα ένα αγκάθι που είχε μπει βαθειά και δεν έβγαине καιρό. Και τότε αυτό ξεσπά σαν ηφαίστειο που εκρήγνυται και μπορεί την ώρα εκείνη η λάβα του να καίει και να πονάει, αλλά είναι συνάμα ανακούφιση και χαρά γιατί κάτι που σε βασάνιζε καιρό έχει πια φύγει... Συνέχισε να τραγουδάς όμως. Τραγουδάς τόσο όμορφα.

ΞABIE: Κουμπαγιά Θεέ μου, Κουμπαγιά... (Τραγουδάει μαζί του και η Σόνια.) Κάποιος πεινάει Θεέ μου, δώστου φαί, κάποιος διψάει Θεέ μου, δώστου να πιεί, κάποιος πονάει, Θεέ μου, δώσ' του γαλήνη... Ω Θεέ μου, δώσ' του γαλήνη.

Μπαίνει ο Έντουαρντ.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Για εμένα μιλάτε;... Τι κάνουμε εδώ σκασιαρχείο;

ΣONIA (σηκώνεται): Όχι, κάνουμε μάθημα για τα πολιτιστικά στοιχεία της Αμερικής, κάπως πιο παραστατικά βεβαίως, μέσα από τις αισθήσεις.

ΕΝΤΟΥΑΡΤ: Α, κάτι σαν το σύστημα Μοντεσώρι, δηλαδή... Το ξέρετε όμως αγαπητή μου πως η ακαταστασία με εκνευρίζει. Πηγαίνετε αμέσως όλα τα πράγματα στη θέση τους παρακαλώ.

Ο Ξαβιέ μεταφέρει γρήγορα το τραπέζιaki πάλι στο κέντρο και η Σόνια πιάνει τη σανσεβιέρια αλλά τσιμπιέται από ένα μυτερό της φίλο.

ΣONIA: Α, αυτό πόνεσε.

ΞΑΒΙΕ: Τυχερή είσαι, μια φορά παραλίγο να μου βγάλει το μάτι η «γλώσσα του διαβόλου».

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Θεωρήστε το ως ένα καλό μάθημα για να μην παρεκκλίνετε της εκπαιδευτικής πορείας που έχουμε προαποφασίσει, δεσποινίς Σόνια.

ΣΟΝΙΑ: Αλλιώς θα υπάρχει το ανάλογο αντίτιμο;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Όλα έχουν ένα τίμημα σε αυτή την ζωή αγαπητή μου, δεν νομίζεται; (Γελάει.)

Ο Ξαβιέ πετάει γρήγορα τα ρούχα του... Παίρνει μια μάσκα ύπνου και την φοράει στον λαιμό.

ΞΑΒΙΕ: Είναι η ώρα για την ηλιοθεραπεία μου. Θ' αργήσω.

ΣΟΝΙΑ: Φύγε, θα τα τακτοποιήσω εγώ.

Ο Ξαβιέ φεύγει ενώ η Σόνια τακτοποιεί τα ρούχα στην ντουλάπα και γενικά την ακαταστασία του χώρου από πριν. Ενώ ο Έντουαρντ φτιάχνει το φως της λάμπας να χτυπάει καλύτερα τη σανσεβιέρια.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Η βιταμίνη ντε είναι σημαντική για κάθε οργανισμό δεν θεωρείτε δεσποινίς Σόνια;

ΣΟΝΙΑ: Θα μου μιλάς στον πληθυντικό τώρα;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Δεν νομίζετε πως σε μια δασκάλα αρμόζουν στοιχειώδεις κανόνες ευγενείας; Έχω λοιπόν φροντίσει αγαπητή μου, ακόμη και σε αυτό το περιβάλλον, μέσω ειδικών λαμπών να τροφοδοτούμαστε με τον απαραίτητο ημερήσιο ήλιο.

ΣΟΝΙΑ: Και που βρίσκετε τόσο ρεύμα;

ΕΝΤΟΥΡΑΝΤ: Όσο περισσότερο γυμναζόμαστε, τόσο περισσότερο ρεύμα παράγουμε. Από σήμερα θα βοηθάτε και εσείς σε αυτό, δεσποινίς Σόνια, κάνοντας ποδήλατο στο δωμάτιό σας.

ΣΟΝΙΑ: Δεν θα ήταν όμως προτιμότερο αν χρησιμοποιούσαμε την ηλιακή ενέργεια;

ΕΝΤΟΥΡΑΝΤ: Χα, με αυτή την καταιγίδα φοβάμαι πως θα ήταν κάπως αδύνατον.

ΣΟΝΙΑ: Α, θα συνεχιστεί και μεταξύ μας αυτό το αστείο.

ΕΝΤΟΥΡΑΝΤ: Δεν καταλαβαίνω γιατί ακριβώς ενίσταστε. Καταλαβαίνω πως το χάσιμο των γονιών σας, σας στοίχισε ακριβά. Όλοι χάσαμε αγαπημένα μας άτομα, δεσποινίς Σόνια... Αλλά προσπαθήστε να δεχτείτε την κατάσταση ως έχει... Όσο για τον Ξαβιέ έχω φροντίσει στο δωμάτιο του, να μπαίνει το φως της ημέρας και να αναπνέει καθαρό αέρα.

ΣΟΝΙΑ: Από φεγγίτη. Χωρίς να έρχεται σε άμεση επαφή.

ΕΝΤΟΥΡΑΝΤ: Πως αλλιώς με τέτοια καταιγίδα;

ΣΟΝΙΑ: Μπορώ να πάω στο δωμάτιό μου;

ΕΝΤΟΥΡΑΝΤ: Και έλεγα σήμερα να μου κάνετε λίγη παρέα. Νιώθω να έχω την ανάγκη μιας αιθέριας ύπαρξης, να αιωρείται στον χώρο... Ας είναι. Θα σεβαστώ την επιθυμία σας για να ανταποδώσω την εκτίμηση μας για όλη την βοήθεια που προσφέρεται ανιδιοτελώς.

ΣΟΝΙΑ: Μα πως, μου προσφέρετε φαί.

ΕΝΤΟΥΡΑΝΤ: Ένα δικίο μπορώ να πω το έχετε... Α, και μην ξεχνάτε, *(Δείχνει τις κάμερες στην άκρη του ταβανιού.)* ο θεός όλα τα βλέπει και όλα τα ακούει και ποτέ δεν εκτιμάει τις πολλές ερωτήσεις. Αν βεβαίως σας ενδιαφέρει

να είναι φιλεύσπλαχνος μαζί σας και να παρατείνει την διαμονή σας στην κιβωτό.

ΣΟΝΙΑ: Θα βρισκομαι στο δωμάτιο μου.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Θα σας συνοδεύσω τότε όπως κάθε βράδυ. *(Βγάζει το μπρελόκ με τα κλειδιά.)*

ΣΟΝΙΑ: Να βεβαιωθείτε ότι θα πιω το...

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Το νερό πάντα κάνει καλό.

ΣΟΝΙΑ: Το νερό ή αυτό που ρίχνετε μέσα;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Καλή μου παρανοείται πάλι.

ΣΟΝΙΑ: Με το νερό με πιάνει συχνουρία και δεν μπορώ να πάω στην τουαλέτα γιατί η πόρτα είναι κλειδωμένη.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Αχ, δεν το είχα σκεφτεί αυτό. Νομίζω κάπου θα υπάρχει μια πάπια.

ΣΟΝΙΑ: Για όλα έχετε μια λύση.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Του φρονίμου τα παιδιά... Παρακαλώ αγαπητή μου. *(Γης δείχνει τον δρόμο.)*

Η Σόνια φεύγει από δεξιά και ο Έντουαρντ την ακολουθεί.

5.

Η Σόνια είναι καθισμένη στον καναπέ χωρίς να φοράει χειροπέδες. Τα πόδια της τα έχει επάνω στο τραπεζάκι, ενώ διαβάζει ένα βιβλίο. Πίσω ο Έντουαρντ μαγειρεύει κάτι. Η Σόνια αφήνει το βιβλίο και προχωράει μέχρι το πικάπ. Βάζει την βελόνα και ακούμε το τραγούδι, «Hues corporation – The rock boat». Αρχίζει να χορεύει στον ρυθμό του, πλησιάζοντας τον Έντουαρντ, τον πιάνει και αρχίζουν να χορεύουν μαζί μέχρι που πέφτουν στον καναπέ λαχανιασμένοι και το τραγούδι σβήνει.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Αχ, πόσο μ' αρέσει αυτό το τραγούδι.

ΣΟΝΙΑ: Ομολογώ πως έχετε γούστο στην μουσική... Δεν έχω μελετήσει τόσο την δεκαετία του εβδομήντα.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Α, θα έπρεπε αγαπητή μου, εγώ είμαι λάτρης. Τότε όλα ήταν καλύτερα. Όλοι ήμασταν ανέμελοι μέσα στην φύση και ζούσαμε αλληλέγγυοι.

ΣΟΝΙΑ: Τότε θα με αφήσετε να καταχραστώ για λίγο καιρό το πικάπ και την δισκοθήκη σας.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Μόνο μην ξεσηκώσετε τα μυαλά του Ξαβιέ.

ΣΟΝΙΑ: Όχι, όπως έχετε δει τον έχω βάλει σε πρόγραμμα.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Πράγματι για αυτό σας είμαι ευγνώμων.

ΣΟΝΙΑ: Ό,τι μπορώ κάνω.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Σας έχει αδυναμία ο μικρός.

ΣΟΝΙΑ: Και εγώ, είναι ένας νέος με μεγάλες δυνατότητες.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Βρίσκεται;

ΣΟΝΙΑ: Ναι, ναι έχετε κάνει πολύ καλή δουλειά μαζί του Έντουαρντ τόσα χρόνια.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Χαίρομαι που αναγνωρίζεται τους κόπους τόσων χρόνων. Σας ευχαριστώ και για την συμβολή σας σε αυτό.

ΣΟΝΙΑ: Εγώ δεν έχω κάνει τίποτα. Ένα μικρό λιθαράκι.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Και όμως είστε το κερασάκι στην τούρτα.

ΣΟΝΙΑ: Νομίζω ότι εγώ πρέπει να σας ευχαριστήσω.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Εσείς γιατί;

ΣΟΝΙΑ: Μα πως, είχατε τόσο δίκιο που με προτρέπατε να προχωρήσω. Είχα μεγάλη δυσκολία να δεχτώ το γεγονός και έπρεπε να εφεύρω μια επινοημένη ιστορία για να μην πονάω. Σε αυτό η βοήθεια σας ήταν καθοριστική. Δεν μου αφήσατε καμία επιλογή, παρό να ξεπεράσω τα εμπόδιά μου.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Καταλαβαίνω, αν δεν είχε συμβεί ο κατακλυσμός δεν θα είχαν χαθεί οι δικοί σας, ήταν η άμυνά σας για να αντέξετε τόσο καιρό μόνη. Όμως, νομίζω ότι εγώ απλώς σας έδειξα τον δρόμο, μόνη τα καταφέρατε, γιατί πιστέψατε στον εαυτό σας και στις δυνάμεις σας.

ΣΟΝΙΑ: Αν δεν ήσασταν εσείς και ο Ξαβιέ δεν θα τα είχα καταφέρει. Είχα αρκετό καιρό να εμπιστευτώ, να νιώσω οικογένεια με κάποιους... Μα εσείς ανοίξατε την αγκαλιά σας απλόχερα και με δεχτήκατε κοντά σας.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Και εσείς όμως ομορφύνετε την καθημερινότητά μας και θα δείτε από δω και πέρα θα έρθουν ακόμα καλύτερες μέρες, δεσποινίς Σόνια. Να, σε μια βδομάδα είναι τα γενέθλια του Ξαβιέ.

ΣΟΝΙΑ: Αλήθεια τι έχετε σκοπό να κάνετε; Σίγουρα θα μαγειρέψετε εκείνο το φαγητό που ξετρελαίνετε ο μικρός.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Ναι και του έχω και μια έκπληξη.

Μπαίνει ο Ξαβιέ.

ΞABIE: Τι έκπληξη και για ποιον;

ENTΟΥΑΡΝΤ: Δεν σου έχω πει ότι είναι αγένεια να κρυφακούς;

ΞABIE: Δεν φταίω εγώ που έχω καλή ακοή.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Το να είσαι αδιάκριτος είναι εξίσου αγενές.

ΞABIE: Κατάλαβα έχετε αποκτήσει τα δικά σας μυστικά που ο μικρότερος της παρέας δεν κάνει να ακούσει. Αλήθεια δεν θα περίμενα και από εσένα Σόνια να είσαι συνένοχη στο έγκλημα.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Εσάς, Ξαβιέ. Μην ξεχνάς ότι είναι δασκάλα σου και μεγαλύτερή σου.

ΞABIE: Ω, Έντουαρντ καμιά φορά απορώ πως δεν με αναγκάζεις να τρώω και με κανόνες σαβουάρ βιβρ το φαγητό μου.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Αυτό θα ήταν κάτι το εποικοδομητικό και θα φροντίσω σύντομα να τους μάθεις, γιατί είναι πραγματικά αηδιαστικό να πετάς σάλια ενώ τρως... Κάπου νομίζω έχω ένα βιβλίο.

ΣONIA: Α, Ξαβιέ μη του δίνεις ιδέες.

ΞABIE: Τι θέλω πράγματι και μιλάω, ό,τι πω θα βγει εναντίον μου.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Λοιπόν σας αφήνω γιατί ο μικρός δεν θέλει και πολύ για να χασομερήσει.

ΞABIE: Δεν είμαι μικρός, είμαι 17. Πείτε του δεσποινίς Σόνια.

ΣONIA: Ναι, είναι ολόκληρος άντρας πια.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Δύσκολο το επάγγελμα των δασκάλων, το ομολογώ. Καλή σας, μελέτη.

Ο Έντουαρντ φεύγει. Η Σόνια διαλέγει μερικά βιβλία και τα τοποθετεί μπροστά του.

ΣΟΝΙΑ: Λοιπόν Τσάβι έκανες την εργασία που σου είχα βάλει πριν δυο βδομάδες; Θυμάσαι για τον Πλάτωνα.

ΞΑΒΙΕ: Ναι την έκανα. Δεν ξέρω αν αποσαφήνισα καλά τον μύθο αλλά μπορώ να σου εξηγήσω τι κατάλαβα με την παραβολή του...

ΣΟΝΙΑ: Όχι! Εννοώ μου αρκεί που μελέτησες και έγραψες επάνω σε αυτό. Θα το συζητήσουμε σε επόμενο μάθημα.

ΞΑΒΙΕ Τι κρίμα και μου άρεσε πολύ η ιστορία για τα...

ΣΟΝΙΑ: Έχεις γενέθλια αύριο ε;

ΞΑΒΙΕ: Ναι, αύριο είναι η μέρα μου. Ούτε μελέτη, ούτε τίποτα. Θα κάνουμε ότι θέλω εγώ.

ΣΟΝΙΑ: Σου έχω ένα δώρο.

ΞΑΒΙΕ: Τι δώρο.

ΣΟΝΙΑ: Α, δεν μπορώ να σου πω.

ΞΑΒΙΕ: Έλα, μα γιατί.

ΣΟΝΙΑ: Είναι έκπληξη.

ΞΑΒΙΕ: Με τι έχει να κάνει;

ΣΟΝΙΑ: Μισό να φέρω κάτι από την ντουλάπα, νιώθω μια ψύχρα.

Η Σόνια σηκώνεται πάει στην ντουλάπα και σε λίγο ξαναγυρίζει με ένα μαντίλι στον λαιμό.

ΞΑΒΙΕ: Μήπως είσαι άρρωστη Σόνια;

ΣΟΝΙΑ: Δεν νομίζω.

ΞΑΒΙΕ: Δεν θέλω να αρρωστήσεις και αύριο να μην μπορούμε να ξεφαντώσουμε όλη ημέρα.

ΣΟΝΙΑ: Τότε πας μέχρι την ντουλάπα να μου φέρεις καλύτερα μια ζακέτα; Η αλήθεια είναι ότι νιώθω μια εξάντληση.

Ο Ξαβιέ πάει στην ντουλάπα και ξαναγυρίζει σε λίγο.

ΞΑΒΙΕ: Δεν καταλαβαίνω.

ΣΟΝΙΑ: Δεν χρειάζεται. Δωσ' μου την ζακέτα...

ΞΑΒΙΕ: Καλά.

ΣΟΝΙΑ: Για να δούμε τι είχαμε για σήμερα, α ναι, Σαπφώ.

ΞΑΒΙΕ: Δεν διάβασα... Ε, εννοώ ο Μπωντλαίρ μου έσκισε τις σελίδες με τα ποιήματα.

ΣΟΝΙΑ: Δεν μπορούσες να βρεις καλύτερη δικαιολογία από το να τα ρίχνεις στον γέρο γάτο σου;

Μπαίνει ο Έντουαρντ, κρατάει μια σακούλα και ένα μπουκάλι κρασί.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Συγνώμη, πέρασα από τον ανεφοδιασμό και ήρθα να αφήσω κάτι πράγματα που θα χρειαστούμε για αύριο. Φεύγω αμέσως...

ΞΑΒΙΕ: Έντουαρντ η δεσποινίς Σόνια αισθάνεται άρρωστη.

ΣΟΝΙΑ: Τσάβι!

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Αλήθεια; Α, θα πρέπει να ξεκουραστείτε.

ΞΑΒΙΕ: Ναι, αυτό της είπα και εγώ.

ΣΟΝΙΑ: Όχι, δεν είμαι τόσο...

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Θα συμφωνήσω δεν μας βιάζει κάτι με την μελέτη.

ΞΑΒΙΕ: Ναι, καλύτερα, τίποτα δεν μας βιάζει.

ENTOYAPNT: Εξάλλου ο Ξαβιέ ξέρει τον τρόπο και μπορεί να μελετήσει και μόνος του στο δωμάτιο του... Μίλησα.

ΞABIE: Δεν, είπα κάτι.

ENTOYAPNT: Θα έλεγες.

ΞABIE: Αυτό είναι το κακό να συγκατοικείς με κάποιον μεγαλύτερο επί τόσα χρόνια... *(Παίρνει τα βιβλία του και φεύγει.)* Έστι δίκης οφθαλμός, ος τα πανθ' ορά.

ENTOYAPNT: Τώρα με έβρισε;

SONIA: Όχι, απλώς κάνουμε αρχαία ελληνικά και είναι επηρεασμένος.

ENTOYAPNT: Θα σας φτιάξω ένα ζεστό τσάι.

SONIA: Σας ευχαριστώ πολύ, είστε πολύ φροντιστικός μαζί μου... Α, βλέπω ότι φέρατε και το αγαπημένο σας κρασί για αύριο.

ENTOYAPNT: Α, ήμουν αγενής δεν σας έχω προσφέρει ποτέ. Αύριο αν η υγεία σας το επιτρέπει θα πιούμε μαζί. Δυστυχώς δεν έχουν μείνει πολλές φιάλες.

SONIA: Είναι από αυτά που έδωσε η θεία σας, η Βαϊόλα, στην μητέρα σας;

ENTOYAPNT: Ναι, από αυτά. Σας έχω πω ποτέ την ιστορία της κατασκευής του κρασιού δεσποινίς Σόνια;... *(Γυρνάει πλάτη και αρχίζει να φτιάχνει το τσάι)*. Α, έχει μεγάλο ενδιαφέρον. Η ποικιλία αυτή ονομάζεται, «Vinho da roda», που σημαίνει ταξίδι χωρίς επιστροφή. Οι κάτοικοι των πορφυρών νησιών, κάπου τον 16^ο αιώνα κατάλαβαν ότι το κρασί που παρήγαγαν γίνονταν πολύ καλύτερο αν έκαναν ένα μακρύ ταξίδι με πλοίο. Δεν είναι καταπληκτικό; Μέχρι τότε ο συνηθέστερος τρόπος ήταν να λιάζονται εκτεθειμένα στον ήλιο μέσα σε μεγάλα ξύλινα βαρέλια. Ξέρετε, εκείνη την εποχή τα νησιά ήταν το βασικό λιμάνι ανεφοδιασμού για όσους πήγαιναν στον νέο κόσμο ή στις ανατολικές Ινδίες.

Έτσι όταν επέστρεφαν τα πλοία διαπίστωναν ότι το μακρύ ταξίδι του κρασιού στα ζεστά αμπάρια των καραβιών αλλά και η οξείδωση από τον αέρα, το αναβάθμιζαν ποιοτικά. Οι μεγαλύτερες ανακαλύψεις γίνονται τελικά τυχαία.

Γυρνάει με δυο ποτήρια κρασί και πηγαίνει προς την Σόνια και κάθεται δίπλα της.

ΣΟΝΙΑ: Το τσάι;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Μα, είναι η ευκαιρία σας. Γιατί να περιμένετε ως αύριο... Δείτε πως ένα μακρύ ταξίδι σε ένα πλοίο, σε ψήνει αλλιώς, σε κάνει ποιοτικότερο και ανθεκτικότερο στον χρόνο. Μυρίστε τα αρώματα του. Γευτείτε αυτό το θείο νέκταρ. *(Η Σόνια παίρνει το ποτήρι και το μυρίζει ενώ ο Έντουαρντ κάθεται δίπλα της).* Το ξέρετε ότι ήταν το αγαπημένο κρασί του, Τόμας Τζέφερσον, του Βενιαμίν Φραγκλίνου και του Τζωρτζ Ουάσινγκτον; Όλων των μεγάλων αντρών.

ΣΟΝΙΑ *(πίνει μια γουλιά)*: Νομίζω ότι είναι λίγο γλυκό για τα γούστα μου.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ *(σέρνεται πιο κοντά της)*: Ίσως σας ήρθε λίγο απότομο, πιείτε μια ακόμα γουλιά καλή μου και αφεθείτε στο μεθυστικό άρωμά του.

ΣΟΝΙΑ: Νομίζω ξαφνικά νιώθω λίγη ψύχρα.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Χμ, ναι... *(Αποτραβιέται.)* Καλύτερα τότε να ξαπλώσετε.

ΣΟΝΙΑ *(σηκώνεται αμέσως)*: Έχετε δικιο δεν θέλω να χάσω τα γενέθλια του Εαβιέ επειδή αύριο θα είμαι άρρωστη... Ε, δεν θα έρθετε μαζί μου;

ΕΝΤΟΥΑΡΝ *(με σκυμμένο το κεφάλι)*: Νομίζω πως πια δεν είναι απαραίτητο να ακολουθούμε την συνήθη διαδικασία.

ΣΟΝΙΑ: Ω, σας ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Εγώ εσάς. *(Δεν την κοιτάει.)*

ΣΟΝΙΑ: Θα πω λίγο νερό και θα τρέξω να κουκουλωθώ στο κρεβάτι.

Η Σόνια πίνει νερό και φεύγει, ενώ ο Έντοναρντ χύνει το ποτό της Σόνιας στο ποτήρι του. Το πίνει μονορούφι και αναστενάζει.

6.

Ο Ξαβιέ έρχεται στο καθιστικό. Παραπατάει όλη την ώρα γιατί έχει κύμα και η κιβωτός πηγαίνει πέρα δώθε. Πηγαίνει στο ντουλάπι της κουζίνας, το ανοίγει και βγάζει κάποια κεριά. Πηγαίνει στο κηροπήγιο τα τοποθετεί και τα ανάβει με σπίρτα. Επιστρέφει στο ντουλάπι βγάζει ένα μπουκάλι κρασί και δυο ποτήρια. Το ανοίγει και επιστρέφει και τα αφήνει στο τραπέζι. Κάθεται στον καναπέ. Φαίνεται να έχει αγωνία. Η Σόνια εμφανίζεται και πηγαίνει προς τον Ξαβιέ.

ΞΑΒΙΕ: Ήρθες; Που ήσουν τόση ώρα.

ΣΟΝΙΑ: Σς, πιο σιγά!

ΞΑΒΙΕ: Ωραία η ιδέα που σκάρωσες το πρωί με τα σημειώματα στην ντουλάπα.

ΣΟΝΙΑ: Ξαβιέ μίλα πιο σιγά δεν θέλω να έχουμε απρόοπτα.

ΞΑΒΙΕ: Ήθελες να βρεθούμε μόνοι ε; (*Πηγαίνει πιο κοντά της.*)

ΣΟΝΙΑ: Ήθελα να μιλήσουμε ξέροντας ότι δεν μας παρακολουθεί από κάπου ο Έντουαρντ.

ΞΑΒΙΕ: Οι κάμερες γράφουν και όταν κοιμάται. Οπότε θα τα δει αύριο.

ΣΟΝΙΑ: Αύριο θα είναι αργά για αυτόν.

ΞΑΒΙΕ: Γιατί;

ΣΟΝΙΑ: Γιατί θα έχουμε φύγει... Να πάρε.

Βγάζει από την ζακέτα της και του δίνει γυαλιά ηλίου.

ΞΑΒΙΕ: Τι είναι αυτά.

ΣΟΝΙΑ: Τα είχα μαζί μου στο μπουφάν όταν ήρθα. Αυτό είναι το δώρο σου. Πρέπει να τα φορέσεις όταν βγούμε έξω και ζημερώσει.

ΞABIE: Να πάμε που μες στην καταιγίδα;

ΣONIA: Δεν βλέπεις; Όλα είναι ένα ψέμα.

ΞABIE: Ωχ, άρχισες πάλι τα ίδια; Νόμιζα είχες γίνει καλά.

ΣONIA: Άκουσε με, κοίτα γύρω σου; Γιατί άραγε δεν έχει ένα μικρό φινιστρίνι να μπαίνει το φως της ημέρας; Έχεις σκεφτεί ποτέ σου;

ΞABIE: Να βλέπουμε την καταιγίδα να μας πιάνει χειρότερη κατάθλιψη; Αχ, όχι ο Έντουαρντ είναι αρκετά έξυπνος σε αυτά. Ήξερε τι έκανε όταν κατασιεύαζε την κιβωτό.

ΣONIA: Ακριβώς ήξερε τι έκανε, γιατί όλα είναι μια καλοστημένη φάρσα.

ΞABIE: Αχ, μην αρχίζεις πάλι.

ΣONIA: Το σπήλαιο Ξαβιέ. Ήρθε η ώρα, πες μου το νόημα.

ΞABIE: Ωχ, τώρα; Έλα να κάνουμε τίποτα άλλο.

ΣONIA: Όχι, ακούω.

ΞABIE: Ουφ! Μιλάει για τους ανθρώπους και τα είδωλα.

ΣONIA: Ναι.

ΞABIE: Ότι μπορεί κάτι να είναι έτσι επειδή έτσι το έχεις μάθει αλλά να μην είναι αληθινό. Οπότε πιστεύεις οτιδήποτε μπορείς να ερμηνεύσεις όπως έχεις μάθει να ερμηνεύεις γιατί δεν γνωρίζεις τι άλλο υπάρχει.

ΣONIA: Μπορείς να μου δώσεις ένα παράδειγμα, εδώ στην κιβωτό;

ΞABIE: Καταλαβαίνω που το πας. Ότι η καταιγίδα και ο κατακλυσμός υπάρχουν, επειδή έχω πιστέψει ότι υπάρχουν.

ΣONIA: Ναι και για να δεις πέρα από αυτό τι πρέπει να κάνεις;

ΞABIE: Να δω πέρα από τα είδωλα.

ΣΟΝΙΑ: Πράγμα που σημαίνει...

ΞΑΒΙΕ: Να βγω έξω;

ΣΟΝΙΑ: Ακριβώς.

ΞΑΒΙΕ: Μα είναι επικίνδυνο.

ΣΟΝΙΑ: Σκέψου, αν εκεί επάνω είναι ένα επίπεδο όπως πίσω από το σπήλαιο, με ψεύτικη καταιγίδα που προβάλλεται εδώ μέσα και αν βγεις από αυτό το άλλο δωμάτιο, είναι ο πραγματικός κόσμος χωρίς κατακλυσμό;

ΞΑΒΙΕ: Μα, την ακούω.

ΣΟΝΙΑ: Εσύ μου είπες ότι στην γέφυρα έχει ένα σωρό όργανα που δεν ξέρεις τι είναι... Κοίτα έχει κάμερες.

ΞΑΒΙΕ: Για να ξέρουμε αν μπει κανείς πειρατής να φυλαχτούμε...

ΣΟΝΙΑ: Μπορεί κάλλιστα έξω από την κιβωτό να έχει μια τεχνητή βροχή. Η καταιγίδα να είναι κατασκευασμένη.

ΞΑΒΙΕ: Σόνια ας τα αφήσουμε αυτά και έλα να πιούμε λίγο κρασί πριν ξυπνήσει...

ΣΟΝΙΑ: Ο Έντουαρντ δεν θα ξυπνήσει. Σήμερα ήπие κρασί με μερικά χαπάκια μέσα.

ΞΑΒΙΕ: Τον υπνώτισες;

ΣΟΝΙΑ: Το πρωί που χορεύαμε του έκλεψα τα χαπάκια από την ζακέτα... Ύστερα έβαλα καναδυό μες στο μπουκάλι όπως έφευγα. Αν είμαστε τυχεροί, ήπие παραπάνω από ένα ποτήρι όπως κάνει συνήθως.

ΞΑΒΙΕ: Ωχ, έχω κακό προαίσθημα.

ΣΟΝΙΑ: Σκέψου Τσάβι. Όταν με είχε φέρει εδώ εσύ για κακή του τύχη δεν κοιμόσουν. Παραξενεύτηκε.

ΞΑΒΙΕ: Έκανα εμετό όλο το βράδυ.

ΣΟΝΙΑ: Για αυτό δεν έπιασε το υπνωτικό. Δεν το περίμενε. Οπότε μετά αναγκάστηκε να αλλάξει τα σχέδια του.

ΞΑΒΙΕ: Τι εννοείς.

ΣΟΝΙΑ: Αν δεν είχες ξυπνήσει εκείνο το βράδυ θα ήμουν νεκρή.

ΞΑΒΙΕ: Μα που τα εφευρίσκεις;

ΣΟΝΙΑ: Θα με σκότωνε.

ΞΑΒΙΕ: Γιατί;

ΣΟΝΙΑ: Εκεί έξω υπάρχει μια άλλη ζωή. Μια ζωή που έχω γνώση. Ξέρω ότι τα τελευταία 17 χρόνια υπάρχει αστυνόμευση στα πανεπιστήμια. Υπάρχει γιατί κάθε χρόνο τον μήνα Απρίλιο σκοτώνεται ένα νεαρό κορίτσι. Για 17 ολόκληρα χρόνια ο ψυχοπαθής του Απριλίου κυκλοφορεί εκεί έξω... Γιατί σκοτώνει τον Απρίλιο, Τσάβι, σκέψου.

ΞΑΒΙΕ: Γιατί, γιατί... Δεν ξέρω.

ΣΟΝΙΑ: Ένας φόνος μερικές βδομάδες πριν τα γενέθλια σου.

ΞΑΒΙΕ: Τι θες να πεις;

ΣΟΝΙΑ: Τι σου προσφέρει στα γενέθλια σου Τσάβι.

ΞΑΒΙΕ: Τι εννοείς;

ΣΟΝΙΑ: Τι τρώτε στα γενέθλιά σου Τσάβι.

ΞΑΒΙΕ: Αρνίσια μυαλά;

ΣΟΝΙΑ: Που τα βρίσκει τα αρνίσια μυαλά Τσάβι; 16 χρόνια τα έχει κατεψυγμένα νομίζεις;

ΞΑΒΙΕ: Τι εννοείς;

ΣΟΝΙΑ: Σκοτώνει για να σε ταΐσει ανθρώπινα μυαλά. Είναι δολοφόνος κατ'εξακολούθηση.

ΞΑΒΙΕ: Δεν πρέπει να τα λες αυτά...

ΣΟΝΙΑ: Άκου, όλα τα θύματα είχαν κάτι κοινό. Ήταν κοπέλες ή νεαροί μικρόσωμοι σαν και εμένα. Για να μπορεί να τα χειριστεί. Το πιο παράξενο όμως, ήταν ότι και τα δεκαέξι θύματα είχαν ένα περίεργο κοινό χαρακτηριστικό. Ήταν σε επίπεδο μόρφωσης διδακτορικού... Όπως και εγώ. Ποιος έχει μανία με την μάθηση;

ΞΑΒΙΕ: Σταμάτα. Μη τα λες αυτά...

ΣΟΝΙΑ: Φοβάμαι Τσάβι. Για μένα, για σένα, τι θέλει να κάνει όταν γίνεις 18; Μπορεί να θέλει... να σε φάει και εσένα.

ΞΑΒΙΕ: Είσαι τρελή!

ΣΟΝΙΑ: Αυτό σπούδασα Τσάβι, εγκληματολόγος είμαι. Δες στην ντουλάπα. Υπάρχουν οι γαλότσες του που έχουν λάσπη από κάτω. Που περπάτησε και βρήκε λάσπη; Στο κατάστρωμα;

ΞΑΒΙΕ: Άσε με...

ΣΟΝΙΑ: Θυμάσαι που είχα βρει λίγη λάσπη στην σιάλα όταν παίζαμε; Πρέπει εκείνο το βράδυ ενώ μας είχε υπνωμένους, να βγήκε για να βρει το επόμενο θύμα. Που θα σου προσφέρει αύριο.

ΞΑΒΙΕ: Είναι παρανοϊκά αυτά που λες.

ΣΟΝΙΑ: Έχει πρόσβαση έξω. Βγαίνει καθημερινά. Δεν μπορεί μια αποθήκη να έχει τόσα πράγματα μέσα.

ΞΑΒΙΕ: Επέστρεψε σε παρακαλώ αμέσως στο δωμάτιο σου, θα έχουμε κακά ξεμπερδέματα.

ΣΟΝΙΑ: Πρέπει να με πιστέψεις Τσάβι. Πρέπει να βγεις από την σπηλιά όσο επώδυνο και αν είναι. Θα είμαι δίπλα σου μην φοβάσαι. Εμπιστεύσου με Τσάβι.

ΞΑΒΙΕ: Καλύτερα να πάμε να κοιμηθούμε αμέσως πριν ξυπνήσει ο Έντουαρντ.

ΣΟΝΙΑ: Εκεί έξω μπορεί να είναι η μάνα σου.

ΞΑΒΙΕ: Αλήθεια;

ΣΟΝΙΑ: Ναι μπορεί ακόμη να είναι ζωντανή. Μαζί θα ψάξουμε να την βρούμε. Απλώς χρειαζόμαστε τα κλειδιά από το δωμάτιο του Έντουαρντ. Μόνο εσύ έχεις αντικλείδι για να μπεις στο δωμάτιο του. Πρέπει να μπεις να τα πάρεις.

ΞΑΒΙΕ: Δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Εγώ ήρθα εδώ γιατί σε αγαπάω Σόνια.

ΣΟΝΙΑ: Και εγώ Τσάβι μου, όμως πρέπει να...

ΞΑΒΙΕ: Και θέλω να κάνουμε έρωτα.

ΣΟΝΙΑ: Τι;

ΞΑΒΙΕ: Ναι, να γίνεις το κο... ε, η γυναίκα μου.

ΣΟΝΙΑ: Ξαβιέ, όχι! Δεν σε βλέπω έτσι.

ΞΑΒΙΕ: Δεν με αγαπάς και εσύ;

ΣΟΝΙΑ: Ναι, αλλά όχι ερωτικά.

ΞABIE: Είσαι ψεύτρα.

ΣONIA: Τσάβι όχι, εγώ...

ΞABIE: Με κοροΐδεψες.

ΣONIA: Τσάβι ηρέμησε να...

Εκείνη την στιγμή ανοίγει η ντουλάπα και βγαίνει ο Έντουαρντ.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Λυπάμαι πολύ που το σχέδιο σας ναυάγησε.

ΣONIA: Εσείς;...

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Νομίζατε ότι ο αγαπημένος μου Ξαβιέ, θα πρόδιδε τόσα χρόνια σχέσης για τις φαντασιοπληξίες μιας άρρωστης ξένης;

ΣONIA: Γιατί Τσάβι;

ΞABIE: Νόμιζα σήμερα θα ήταν η πρώτη μας φορά. Εσύ όμως με ξεγέλασες.

ΣONIA: Τσάβι όχι!

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Νόμιζα ότι είχατε θεραπευτεί δεσποινίς Σόνια. Δυστυχώς από ότι βλέπω ήταν μια καλοστημένη παράσταση από μέρους σας. Δεν σας νοιάζει παρά να βγείτε εκεί έξω να αυτοκτονήσετε, παρασέρνοντας στον θάνατο και τον δύστυχο Τσάβι σας.

ΣONIA: Αφού βγαίνεις έξω κάθε μέρα.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Λοιπόν, θα πρέπει να τιμωρηθείτε γι' αυτό.

Η Σόνια βγάζει το νυστέρι από την ζακέτα της που είχε ο Έντουαρντ όταν την είχε φέρει στην κβωτό και πιάνει τον Ξαβιέ από τον λαιμό.

ΣONIA: Συγγνώμη, είναι για το καλό μας.

ΞABIE: Άσε με.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Βλέπω ήρθατε προετοιμασμένη.

ΣΟΝΙΑ: Μην κουνηθείς. Θα την πληρώσεις εσύ.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Άστον τώρα.

ΣΟΝΙΑ: Αν δεν μου ανοίξεις θα του κόψω την καρωτίδα. Ένα κλάσμα του δευτερολέπτου αρκεί .

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Άφησέ τον γιατί...

ΣΟΝΙΑ: Δεν είσαι σε θέση να βάζεις όρους. Λοιπόν άκου, παίρνεις τα κλειδιά και ανοίγεις την καταπακτή. Κατεβαίνεις κάτω και παίρνεις τις χειροπέδες από την ντουλάπα, τις ξεκλειδώνεις και τις φοράς. Στέκεσαι πλάτη και δένεις την μία άκρη του δεξιού χεριού σου στην λαβή του ψυγείου.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Δεν υπάρχει περίπτωση.

ΞΑΒΙΕ: Α, άσε με.

ΣΟΝΙΑ: Δεν αστειεύομαι. Ό,τι προσπαθούσες για 17 χρόνια θα χαθεί σε ένα δευτερόλεπτο. *(Πιέζει τον Ξαβιέ.)*

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Ναι, το συζητήσουμε.

ΣΟΝΙΑ: Τώρα, αλλιώς τον σκοτώνω.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Όχι, περίμενε.

Ο Έντουαρντ ανεβαίνει βγάζει τα κλειδιά και ξεκλειδώνει την καταπακτή. Η βροχή ακούγεται πιο δυνατή απ' έξω, ενώ η κιβωτός μπαλατζάρει. Στην συνέχεια κατεβαίνει και μπαίνει στην ντουλάπα και βρίσκει τις χειροπέδες. Βγαίνει έξω με αυτές αλλά κρατάει και το ρόπαλο.

ΣΟΝΙΑ: Άσε κάτω το ρόπαλο, δεν αστειεύομαι.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ (περπατάει ως το πικάπ): Οπότε είσαι πειρατής τελικά. Θα προτιμούσα να είσαι άρρωστη, αλλά εσύ τελικά θες την τροφή μας.

Η Σόνια προχωράει προς την σκάλα κρατώντας τον Ξαβιέ ως όμηρο.

ΣΟΝΙΑ: Άστο κάτω, είπα.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Ξέρεις έχουμε φροντίσει τόσα χρόνια, να λάβουμε τα απαραίτητα μέτρα σε περίπτωση επιθέσεων πειρατών...

ΣΟΝΙΑ: Άστο κάτω.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Έπρεπε να είμαστε προετοιμασμένοι για όλα δεσποινίς Σόνια. Είναι εξάλλου θέμα επιβίωσης δεν νομίζεται;... Ένα! (Ο Ξαβιέ μπαίνει στον αυτόματο πιλότο. Εισπνέει δυνατά και κρατάει την αναπνοή του.)

ΣΟΝΙΑ: Δεν θα το ξαναπώ.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Δύο... (Ο Ξαβιέ με μια λαβή την αφοπλίζει και την πετάει μέχρι την ντουλάπα). Τρία... (Του πετάει το ρόπαλο και ο Ξαβιέ το πιάνει). Τέσσερα...

Ο Ξαβιέ την πιάνει από τον λαιμό και την βάζει μέσα στην ντουλάπα κλείνοντας την πόρτα.

ΣΟΝΙΑ (ακούγετε η φωνή της): Ξαβιέ, όχι... Μη...

Ο Έντουαρντ βάζει την βελόνα στο πικάπ και ακούγεται το γνωστό τραγούδι, που καλύπτει την φασαρία μέσα από τα χτυπήματα.

«So I'd like to know where, you got the notion
Said I'd like to know where, you got the notion
(To rock the boat), don't rock the boat baby...».

Κάθεται στον καναπέ και σερβίρει κρασί. Τσουγκρίζει στο άδειο ποτήρι και πίνει, ενώ η κιβωτός πηγαиноέρχεται σαν τραμπάλα από την τρικυμία, υπό το φως των κεριών που τρεμοσβήνουν.

7.

Ο Ξαβιέ στον καναπέ με χαμηλά το φως από την λάμπα. Επικρατεί ηρεμία σαν έξω να έχει νηνεμία.

ΞΑΒΙΕ: Δεν νομίζω τελικά πως έχουμε ανάγκη τις μητέρες, νομίζω πως είναι το πιο αχρείαστο πράγμα στην γη. Μακάρι να ήμασταν όλοι ανεμοσκορπισμένοι και όπου τύχαινε να μας έσπερνε ο άνεμος, να ριζώναμε. Αυτό θέλω να γίνω Σόνια, το σκέφτηκα. Όταν μεγαλώσω θέλω να γίνω δέντρο στον κάμπο, που τα κλαριά του θα φουντώνουν ώστε να προστατεύουν τα μικρότερα δέντρα από το χαλάζι και τον άνεμο, κι αν χρειαστώ ποτέ βοήθεια να φουντώνει ένα άλλο δέντρο για να σκεπάζει εμένα. Και έτσι μαζί να ψηλώνουμε.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Μόνος σου μιλάς;

Ο Έντουαρντ έχει μπει από αριστερά και ανάβει το φως της λάμπας. Ο Ξαβιέ έχει μπροστά στο τραπέζι τα γυαλιά της Σόνιας. Αμέσως πετάγεται σαν ελατήριο αρπάζει το μπαστούνι του και ανεβαίνει στον καναπέ. Δίπλα του ανοιχτό ένα βιβλίο.

ΞΑΒΙΕ: Α, εδώ είσαι κτήνος, έδειξες την παρουσία σου, νόμιζες ότι με αποδυνάμωσες αλλά δεν το βάζω εύκολα κάτω.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Ο γέρος και η θάλασσα ;

ΞΑΒΙΕ: Έντουαρντ μήπως είδες τον Μπωντλαίρ;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Κάπου γύρω θα είναι και θα κοιμάται του καλού καιρού... Λοιπόν, μην ξεχνάς τι ημέρα είναι σήμερα. Πρέπει να ετοιμάσουμε το φαγητό.

Ο Ξαβιέ κάθετα κατσουφιασμένος στον καναπέ.

ΞΑΒΙΕ: Περίμενα να γιορτάσω με την...

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Καμιά φορά τα σχέδια δεν πάνε όπως τα υπολογίζουμε.

ΞABIE: Δεν ήθελα... Να την...

ENTΟΥAPNT' (κάθεται δίπλα του) : Αχ, αγαπητό μου παιδί. Να ξέρεις ότι η ζωή είναι διαρκείς απογοητεύσεις. Δεν φταις εσύ που προσπάθησε να σου κάνει κακό, ενήργησες ενστικτωδώς για να μας προστατεύσεις. Έλα δεν θα αφήσουμε αυτό το γεγονός να επισκιάσει την ημέρα που είναι.

Ο Ξαβιέ πάει να τον αγκαλιάσει.

ENTΟΥAPNT' (τον αποφεύγει): Σου έχω μια έκπληξη.

ΞABIE: Τι είναι;

ENTΟΥAPNT': Νομίζω ήρθε η ώρα να φτιάξεις μόνος σου την σάλτσα;

ΞABIE: Αλήθεια;

ENTΟΥAPNT': Ναι, νομίζω πως πια είσαι έτοιμος.

Ο Ξαβιέ πηγαίνει προς την κουζίνα.

ΞABIE: Ξέρεις μόνο την σάλτσα, δεν θέλω να ασχοληθώ με... τα άλλα.

ENTΟΥAPNT': Μην ανησυχείς τα μυαλά τα πάναρα πριν ξυπνήσεις και τα έχω στο ψυγείο...

Ο Ξαβιέ ανοίγει το ψυγείο, παίρνει κάποια υλικά και κοντοστέκεται για λίγο κοιτάζοντας κάτι, το ξανακλείνει απότομα κάνοντας μια έκφραση αηδίας. Ο Έντουαρντ ανοίγει το κρασί, βάζει λίγο και κάθεται πια στον καναπέ. Ο Ξαβιέ είναι πλάτη και μαγειρεύει περιγράφοντας από μνήμης κάθε στάδιο.

ΞABIE: Λοιπόν, ρίχνουμε το λίπος και το λιώνουμε σε ένα τηγάνι.

ENTΟΥAPNT': Να ξέρεις ότι είμαι πολύ ευχαριστημένος με εσένα για το πώς αντέδρασες εχθές. Έχεις κάνει μεγάλη πρόοδο. Είδες τελικά πως οι κόποι ανταμείβονται.

ΞΑΒΙΕ: Σοτάρεις το κρεμμύδι για ένα λεπτό. *(Ρίχνει από ένα κατεψυγμένο σακουλάκι.)*

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Να ξέρεις αγαπητό μου παιδί, αυτή η χρονιά θα είναι δύσκολη αλλά αξίζει ο κόπος.

ΞΑΒΙΕ: Σε ένα ποτήρι ζεστό νερό λιώνουμε τον κύβο, οπότε ζεσταίνω το νερό πρώτα και ρίχνουμε δυο κουταλιές αλεύρι. Ή μάλλον τρεις. Ε, Έντουαρντ;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Η καταιγίδα μέχρι το τέλος του χρόνου θα έχει εξασθενήσει εντελώς και εμείς θα μπορούμε να βγούμε επιτέλους από εδώ μέσα.

ΞΑΒΙΕ: Ανακατεύουμε το αλεύρι και η «ρου» είναι έτοιμη σε δυο λεπτά. Αχ, τι κύβο θέλει, λαχανικό ή κρεατικών... Όχι, το έχω, κρεατικών.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Όλα τα θυμάσαι, εύγε νεαρέ μου.

ΞΑΒΙΕ: Έτσι να το πιει όλο... Μάλιστα, και τώρα ήρθε η ώρα για το κρασί. Αυτό που θα δώσει την νοστιμιά. *(Πηγαίνει και παίρνει το μπουκάλι από τον Έντουαρντ και επιστρέφει στην κουζίνα.)* Αφήνουμε λίγο να πιει τα υγρά του και κλείνουμε το μάτι. Η σάλτσα με την θερμότητα θα γίνει πιο παχύρευστη.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ *(χειροκροτεί)*: Τι εκτέλεση... Αν είναι το ίδιο νόστιμη νομίζω παίρνεις αριστεία.

Ο Ξαβιέ παίρνει με ένα κουταλάκι λίγο από την σάλτσα και πάει στον Έντουαρντ και του δίνει να δοκιμάσει.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Θεσπέσια!

ΞΑΒΙΕ: Γιατί έχουνε λάσπη οι γαλότσες σου Έντουαρντ;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Τι εννοείς;

ΞΑΒΙΕ: Να άνοιξα την ντουλάπα να πάρω κάτι και κοίταξα έτσι ασυναίσθητα τις γαλότσες σου. Άκου τώρα...

ENTOYAPNT: Μάλιστα...

ΞABIE: Βέβαια είναι αστείο αλλά γιατί να έχουν;

ENTOYAPNT: Εσύ γιατί λες; Είσαι έξυπνος...

ΞABIE: Λογικά η Σόνια δεν θα έλεγε κάτι χωρίς να το έχει προσχεδιάσει. Αφού θα σε κατηγορούσε ότι βγαίνεις έξω σαν τον μανιακό δολοφόνο του Απριλίου, κάνοντας περατζάδες στα πανεπιστήμια της όμορφης Μασαχουσέτης, φρόντισε κάποια στιγμή να βάλει λίγο χώμα στις μπότες σου, ε;... Χώμα δεν έχουμε πουθενά αλλού εκτός από την αποθήκη, που τα κλειδιά τα έχεις μονάχα εσύ. Οπότε χώμα θα μπορούσε να πάρει μόνο από την γλάστρα, να το βρέξει και μετά να τοποθετήσει λάσπη στις μπότες σου.

ENTOYAPNT: Πραγματικά για άλλη μια φορά ο ειρμός της σκέψης σου με εκπλήσσει.

ΞABIE: Θα μπορούσε όμως... Ξέρεις, το πρωί που ξύπνησα έβρεξα λίγο χώμα και το σύγκρινα με αυτός στις γαλότσες σου. Είναι διαφορετικό, ξέρεις, πιο κοκκινωπό το δικό σου.

ENTOYAPNT: Μάλιστα... Οπότε τι σιέφτηκες;

ΞABIE: Σίγουρα αλλού βρήκε το χώμα. Οπότε θυμήθηκα ότι της είχες δώσει τα ρούχα και τα παπούτσια της να τα πλύνει. Το χώμα το έφερε αυτή από τα δικά της τα παπούτσια.

ENTOYAPNT: Είδες;

ΞABIE: Όμως πως βρέθηκε το χώμα στα παπούτσια της; Και αν είχαν που πάτησε, που να έχει χώμα εκεί έξω που τα πάντα είναι καλυμμένα με νερό;

ENTOYAPNT: Σε αυτό έχεις ένα δικιο... Όμως θα υπάρχει κάποια απάντηση και γι' αυτό δεν γίνεται.

ΞABIE: Η οποία είναι;

ΕΝΤΟΥΑΡΝ (κάθεται δίπλα του): Ίσως να είχε πάντα λίγο χώμα μαζί της. Ίσως ήταν ενθύμιο από τους γονείς της, ή το σπίτι της. Για κάποια που αρνιόταν ότι έχουμε κατακλυσμό σίγουρα είχε εμμονή με το χώμα.

ΞΑΒΙΕ: Ναι... Μάλλον έχεις δίκιο.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Έλα όμως μη τα σκεφτόμαστε άλλο τώρα αυτά.

ΞΑΒΙΕ: Έντουαρντ μου θύμωσες;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Για ποιο πράγμα;

ΞΑΒΙΕ: Σήμερα για λίγο, με όλα αυτά που είπε αμφέβαλα. Νόμιζα πως εκεί έξω θα είναι όλα διαφορετικά και ότι....

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Άκου αγαπητό μου παιδί, είσαι ο μόνος που δεν έχεις βγει ποτέ εκεί έξω. Αυτή ήξερε αυτή την επιθυμία σου και το εκμεταλλεύτηκε. Πως αλλιώς θα μπορούσε να ετοιμάσει ένα σχέδιο διαφυγής χωρίς να σε χειριστεί;

ΞΑΒΙΕ: Έχεις δίκιο, την μισώ.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Εξάλλου, προσπάθησε να εκμεταλλευτεί την αδυναμία που της είχες.

ΞΑΒΙΕ: Λες να έρθουν και άλλοι σαν αυτοί;

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Δεν ξέρω, αλλά από δω και στο εξής θα πρέπει να είμαστε ακόμη πιο προσεχτικοί. Ήταν λάθος μου που την εμπιστεύθηκα, δίνοντάς της, τόσες ελευθερίες.

ΞΑΒΙΕ: Δεν φταις εσύ. Αυτή, φταίει. *(Πάει να τον αγκαλιάσει.)*

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ *(σηκώνεται)*: Έλα, τώρα πρέπει να γιορτάσουμε και σου έχω και ένα δώρο για τα γενέθλια σου.

ΞΑΒΙΕ: Τι είναι; *(Ακούγεται ο Μπωντλαίρ να νιαουρίζει.)* Α, ο Μπωντλαίρ... Μα από πού ακούγεται; Έλα εδώ γεροξεκούτι, που έχεις κρυφτεί;

Ο Ξαβιέ ανοίγει την ντουλάπα. Ο Έντουαρντ προσπαθεί και αυτός να καταλάβει από πού έρχεται το νιαούρισμα που όλο γίνεται και πιο ανήσυχο σαν να τους καλεί.

ΞABIE: Μα, από πού ακούγεται; Μπωντλαίρ, έλα εδώ ψιψίνε... Μπωντλαίρ.

Ο Ξαβιέ πλησιάζει μέχρι την σκάλα και αφουγκράζεται.

ΞABIE: Έντουαρντ, το ακούς; Είναι εκεί επάνω.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Μη λες ανοησίες παιδί μου.

ΞABIE (*ανεβαίνει μερικά σκαλιά*): Ναι, ναι εκεί είναι. Άνοιξέ του να μπει. Μπωντλαίρ τώρα ερχόμαστε, περίμενε.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Η εντύπωσή σου θα είναι.

ΞABIE: Μα πως βγήκε έξω;

ENTΟΥΑΡΝΤ: Κοίτα πήγαινε στο δωμάτιο σου, θα ρίξω εγώ μια ματιά να τον βρω και θα ετοιμάσω και το δώρο σου.

Ο Ξαβιέ σαν κάτι να συνειδητοποιεί. Κατεβαίνει κάτω και πάει σιγά σιγά και κάθεται στον καναπέ. Ο Έντουαρντ τον περιεργάζεται.

ΞABIE: Πρέπει εχθές, όσο άνοιξες την καταπακτή να το έσκασε χωρίς να τον πάρουμε χαμπάρι.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Αδύνατον.

ΞABIE: Δεν γίνεται. Όχι.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Τι Ξαβιέ;

ΞABIE (*τινάζεται επάνω σαν ελατήριο*): Πως γίνεται να είναι εκεί έξω δώδεκα ώρες σώος και αβλαβής, όταν εγώ δεν μπορώ ούτε ένα λεπτό;

ENTΟΥΑΡΝΤ: Μα, μα.. Δεν θα βγήκε εχθές, μόλις τώρα.

ΞABIE: Αφού δεν υπάρχει άλλη έξοδος.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Θα βγήκε...

ΞΑΒΙΕ: Από τα απόβλητα; Θα ήταν νεκρός.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Θα, θα...

ΞΑΒΙΕ: Τι, τι πες μου. Έλα μη σιέφτεσαι.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Θα ...

ΞΑΒΙΕ (ουρλιάζει): Κτήνος.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Τι έπαθες παιδί μου ηρέμησε.

Ο Ξαβιέ αρπάζει το βιβλίο και του το πετάει.

ΞΑΒΙΕ: Μόμπυ Ντικ.

Ο Έντουαρντ το αποφεύγει. Ο Ξαβιέ τρέχει και παίρνει το ρόπαλό του από την ντουλάπα.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Ηρέμησε. Όλα έχουν μια εξήγηση.

ΞΑΒΙΕ: Άνοιξέ μου να βγω έξω, τώρα.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Κοίτα θα ανοίξω, θα πάρω τον Μπωντλαίρ και θα έρθω εδώ να κουβεντιάσουμε ήρεμα και καλά.

ΞΑΒΙΕ: Θα τα σπάσω όλα, δεν ξέρω τι θα κάνω αν δεν μου ανοίξεις.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Είναι τα γενέθλιά σου.

ΞΑΒΙΕ: Άνοιξέ μου τώρα.

Ο Ξαβιέ διαολοστέλνει πέρα μακριά το κηροπήγιο.

ENTΟΥΑΡΝΤ: Α, συνεχίσεις δεν θα βγεις ποτέ από εδώ μέσα.

Ο Ξαβιέ σπάει το μπουκάλι και το κάνει θρύψαλα.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Φαίνεται αυτή σε επηρεάζει ακόμα.

Ο Ξαβιέ ρίχνει με το ρόπαλο την λάμπα κάτω. Ο Φωτισμός τώρα αφήνει τεράστιες σκιές πίσω τους. Σε όλη αυτή την διάρκεια, το νιαούρισμα του Μπωντλαίρ γίνεται όλο και πιο ανήσυχο.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Όχι, το πικάπ. Θα ανοίξω, θα ανοίξω.

Ο Έντουαρντ βγάζει τα κλειδιά από την ζακέτα του και πηγαίνει επάνω στην σκάλα. Ανοίγει την κλειδαριά.

ΞΑΒΙΕ: Κατέβα κάτω τώρα, πάρε τις χειροπέδες και δέσε την μια στο χέρι σου και την άλλη στην λαβή του ψυγείου, με εμένα πλάτη.

Ο Έντουαρντ πάει στην ντουλάπα παίρνει τις χειροπέδες και πηγαίνει στο ψυγείο. Βάζει την μία άκρη στην λαβή και την άλλη στον καρπό του χεριού του.

ΞΑΒΙΕ: Να ακούσω το κλικ.

Ο Έντουαρντ την κλείνει.

ΞΑΒΙΕ: Πέτα μου τα κλειδιά.

Ο Έντουαρντ του τα ρίχνει. Ο Ξαβιέ αρχίζει να ανεβαίνει την σκάλα. Στο τρίτο σκαλί ο Έντουαρντ ανοίγει το ψυγείο και φτάνει με το χέρι του το πόδι του Ξαβιέ και τον ρίχνει κάτω. Ο Ξαβιέ προσπαθεί να φύγει αλλά ο Έντουαρντ τον έχει γραπώσει και τον σέρνει κοντά του. Παλεύουν για λίγο και κατορθώνει να του πάρει το κλειδί όπου ανοίγει γρήγορα τις χειροπέδες. Ο Έντουαρντ αρπάζει το ρόπαλο. Ο Ξαβιέ τρέχει πίσω από τον καναπέ. Ο Έντουαρντ τον κυνηγάει γύρω και ο Ξαβιέ καταλήγει ξανά πίσω από τον καναπέ. Ο Έντουαρντ ανεβαίνει επάνω στον καναπέ μπροστά στον Ξαβιέ. Ο Ξαβιέ τρέχει πίσω από την σανσεβιέρια. Ο Έντουαρντ τρέχει μπροστά στην γλάστρα και ξαφνικά ο Ξαβιέ με ένα φύλλο που έχει βγάλει, τον χτυπάει στο μάτι.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Α!

Ο Ξαβιέ βγαίνει και του χτυπάει και το άλλο μάτι. Ο Έντουαρντ πέφτει στα γόνατα.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Τι μου κάνεις, σταμάτα.

ΞΑΒΙΕ (τραγουδάει): Έπεσα, χτύπησα ε, και τι με αυτό, τους φίλους μου θα ξαναδώ... Όλα τα μπορώ, φίλε σ' αγαπώ και ξαναγελώ.

Ο Έντουαρντ προσπαθεί να τον πιάσει αλλά ο Ξαβιέ τραγουδώντας, συνεχίζει να τον χτυπάει συνεχόμενα στα μάτια, με τα μυτερά φύλο της σανσεβιέριας. Αίμα τρέχει από τα μάτια του Έντουαρντ καθώς σέρνεται στο πάτωμα. Ο Ξαβιέ παίρνει το ρόπαλο.

ΞΑΒΙΕ: Σου άξιζε.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Που είσαι; Που είσαι; Περίμενε.

ΞΑΒΙΕ: Πάω να πάρω τον γάτο μου.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ (σέρνεται καθώς πονάει): Περίμενε δεν μπορείς να φύγεις... Περίμενε. (Ο Ξαβιέ πηγαίνει στην σκάλα.)

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Είσαι ο γιος μου. (Ο Ξαβιέ ακινητοποιείται.)

Όσο ο Έντουαρντ μονολογεί ο Ξαβιέ κάνει ένα βήμα προς την ελευθερία του, κάθε βήμα είναι και ένα δάκρυ, μέχρι το τέλος της σκάλας θα έχει σπαράξει στο κλάμα και θα κλαίει με λυγμούς.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Σε ετοιμαζα καιρό... Η μάνα σου ήταν η πρώτη. Την κράτησα μέχρι να γεννηθείς και να πεις το πρώτο γάλα. Μετά δεν μας ήταν απαραίτητη. Εκεί έξω η πραγματικότητα είναι σκληρή, δεν είναι όπως παλιά, πρέπει να τους φας πριν να σε φάνε. Το ξέρεις πια αυτό, δε το ξέρεις; Εσύ όμως είσαι πιο δυνατός από αυτούς, εσύ είσαι αγνός, δεν σε μόλυναν, δεν σε διέφθειραν, σε προστατεύσα, σε φύλαγα καιρό μέχρι να ωριμάσεις. Ήταν ένα μεγάλο ταξίδι το ξέρω, αλλά άξιζε τον κόπο. Δες σε. Είσαι έτοιμος, το δημιούργημα νίκησε τον δημιουργό του... Ξαβιέ με ακούς; Ξαβιέ που είσαι; (Ψάχνει γύρω χωρίς να βλέπει.)

Ο Ξαβιέ βγαίνει από την καταπακτή. Ο Μπωντλαίρ δεν νιαουρίζει πια. Σε λίγο ο ήχος της βροχής σταματάει. Σιωπή. Μετά από λίγο ακούμε έναν ήχο σαν να ανοίγει πόρτα. Μετά από λίγο το φως της ημέρας μπαίνει διάπλατο στην κιβωτό από την καταπακτή.

ΞΑΒΙΕ (απ' έξω): Ο ήλιος! Ο ήλιος... Καίει.

Σε λίγο ο Ξαβιέ επιστρέφει, σχεδόν γλιστράει από τις σκάλες πάλι κάτω. Μοιάζει ζαλισμένος και εξασθενημένος. Ο Έντουαρντ σηκώνεται και τον ψάχνει με τα χέρια.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ: Ξαβιέ, είσαι εδώ;... Ξαβιέ μίλα μου... Γιατί δεν μου μιλάς; Είσαι καλά;

ΞΑΒΙΕ: Αγκάλιασε με πατέρα.

Ο Ξαβιέ παραδίδεται στην αγκαλιά του, σχεδόν λιπόθυμος. Ο Έντουαρντ τον αγκαλιάζει. Ο ήλιος τους λούζει.

~~~~~